

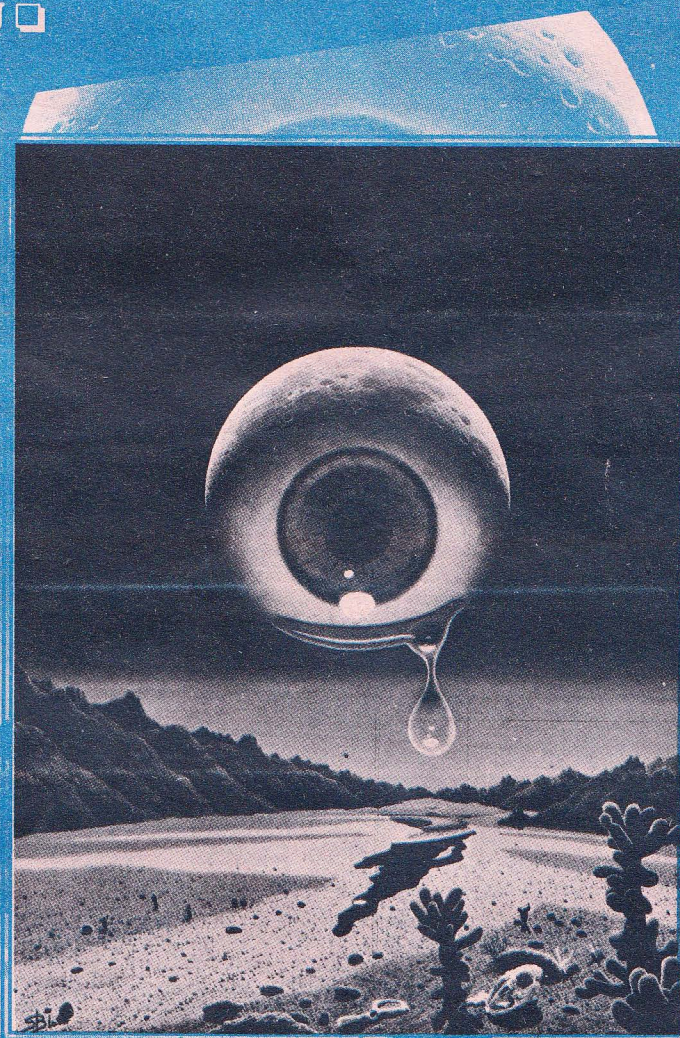
JURNALUL[®]

Nr.56

Anu I III ■ Săptămînal de Science - Fiction ■ 16 pagini ■ 100 lei

- ☐ Nicolae ARITON ☐ Mihail GRĂMESCU ☐ Jacques BERGIER
☐ Harlan ELLISON ☐ Lee KILLOUGH
☐ Ioan LUNGEANU ☐

☐ **Interviul săptămînii** ☐

● Nicolae Arton (Tulcea) - Primit cu bine materialele, aș vrea să grupez materialele despre ST pentru un număr special.

● Andrieș Lucian (Iasi) - Am primit banii, pe viitor așteaptă să-și sosească înțel coletul și apoi expediază-l.

● Coman Marian (Brăila) - Nu am observat un progres așa că mai așteptăm.

● Baci Cătălin (Brăila) - Îmi pare rău, deocamdată nu.

● Costea Nicolae (Brașov) - Acceptabil, pentru un debut, dar nu e sf.

● Mircea Șerbănescu (Timișoara) - În primul rând bun venit! În al doilea rând îmi cer scuze pentru că folosesc modalitatea aceasta de comunicare, dar trebuie să recunosc că este cea mai leznicioasă și cea mai rapidă. Proza va apare în momentul în care veți binevoi a-mi trimite o poza și o scurtă biografie.

● Chibulcuc Șorin (Reșița) - Ti-am răspuns în scris.

● Darius Luca (Timișoara) - Aștept o poză și o aut prezentare.

● Adrian Dorobanțu - 1. Nici eu nu prea am mult timp liber așa

că nu pot să răspund tuturor personal, mai ales când prozele sînt mult sub medie. 2. Nu avem o rubrică de știință, dar Bergier suplunește într-o oarecare măsură; 3. Nu te putem ajuta să scoți o revistă, pentru simplul fapt că nu avem banii necesari; 4. Din moment ce povestirea era la prima ei formă nu înțeleg de ce ai mai trimis-o. Și fiindcă ai o părere atît de bună despre tine și despre proza ta și ești atît de grăbit inițiem special pentru tine rubrica REBUT: *Toți tresăriră deoarece un răget metalic și puternic răsună foarte aproape de ei. Se năvoaseră și văzură șapte statui vii cum vin spre ei cu gurile deschise, răgnind și cu ochii plini de ură.*

Armata pămîntenilor începuse să-și facă datoria însă cele șapte statui vii înaintau în continuare spre ei cu toate că citeva brațe și picioare fură sfîrtecate de razele Lasser iar cum zăceau pe podeaua metalică și din ele se scurgea încet un sînge violet; un braț fu tăiat de o rază Lasser iar o mîna verde - una din mîini (!) ce compuneau trupul unei statui vii, îl apucă, îl ridică în sus apoi un ochi mare, negru, cu pleoapă verde, îl privi cu ură pe Mike

deoarece îi amputase brațul și aruncă cun (!) brațul din care se scurgea sînge spre Mike. Acesta îl văzu venind spre el apoi, fulgerător, ochi brațul rupîndu-l pe din două. Brațul se prăbuși pe podea împingînd-o de sînge. Notă - Fragmentul a fost reprodus conform originalului, inclusiv greșelile de ortografie și dezacordurile.

● David Florian (Pitești) - Am primit, am văzut, am publicat. Aștept o fotografie și o autobiografie.

● Iacob Florin (Brașov) - Sper să se rezolve.

● Calmuschi Alexandru (Gorj) - Am dat adresa la difuzare.

● Voiculescu Gabriel (Onești) - același răspuns.

● Tufiș Claudiu (București) - Nu avem adresele pe care le solicit, încearcă la bibliotecile țărilor respective.

● Teodoru Sorel, str. Ardealului nr 26, bl. 12, sc 3, ap 28, cod 6100, Brăila, dorește să-și completeze vechea Colecție de Povestiri SF. Caută la schimb sau contra

cost nr.: 3, 4, 11, 57, 144, 151, 192, 219, 226, 306, 320, 381, 387, 388, 389, 392, 395, 398, 403, 415, 416, 418, 421, 450, 451, 457, 458.

● Păduraru Fănuș (Iasi) - Am dat adresa difuzării.

● Voinea Vasilița (Brăila) - Nu mai avem numerele respective.

● Mihai Bogdan (Ploiești) - la legătura cu băieții de la Quo vadis.

● Udrea Titus (Craiova) - Mai așteptăm un pic să vedem ce mai trimiți.

● Gabi Ungureanu (Călimănești) - Sper că s-a rezolvat cu abonamentul. Luna viitoare vei primi și un mandat postal.

● Matei Donea (Oțelu Roșu) - Prozele mi se par neunitare din punct de vedere valoric, materialul despre Asimov nu mai este de actualitate.

● Cornel Alexandru, Șorășan Șorin, Gîsnac Adrian, Ionașiu Adrian, Văleanu Dana, Radu Cleșu, Bogdan Matei, Ghiriat Grigore, Epure Ionuț, cele 11 persoane de la Quo Vadis sînt rugați să-și trimită adresa, pentru a putea primi programele euRoconului, la adresa ARSFan (str. Paris nr 1, Timișoara). Pînă în prezent (24.01) sîntem informați că s-au înscris peste 150 de participanți, dintre care 110 români.

CAPRICORNUL, deși nu s-ar crede, este frate cu Balanța. Dar așa cum pe Balanță nu e bine s-o lași să conducă nimic, tot așa pe Capricorn nu e bine să-l pui să deseneze. Acesta e punctul lor slab.

După cum le arată și numele, sînt niște capre (adică încăpățîinate) și respectiv, după caz, dar mai ales după sex, niște țapi (adică ...țapi). Cu femeile mai e cum mai e, deși sînt iuți la mînie, ambițioase și degrabă a vărsa sînge nevinovat, dar cu bărbații e ...dezastru.

Consumă cu multă plăcere verdețuri, frunze și diferite produse industriale derivate, ca hîrtia. Vor zice că pentru desen. Aiurea, habar n-au să deseneze, și acesta e lucrul pe care îl au în comun cu Balanța - faptul că deși habar n-au să facă un lucru, tocmai în acest domeniu perseverează.

Niciodată nu poți ști ce se ascunde în ochii săi cu luciri ciudate - sînt de sticlă!

De ce să nu se ferească - de pădure și de uscăturile ei.

De ce să se ferească - de lumii îi spuneau pădure și de alte coperti de carte.

Celebrități - toți cei săritori din fire.

Ponci nr. 6.

I Cei zece cîștigători, primii
M zece abonați, sînt : Guran
P Dumitru, Ana Veronica Mircea,
O Coman Marian, Silviu Tamașdan,
R Dorobanțu George, un visător din
T Cîmpia Turzi care a dorit să-și
A păstreze anonimatul, Porumb
N Radu Dan, Dan Popescu, Nicolae
T Arton, Vlăsceanu Leonard. Îi
rugăm să ne contacteze telefonic
între orele 20 -23, pentru a ne
comunica adresa exactă și desenul
pe care îl doresc.

În primul număr al fanzinului Vladimir Colin's Newsletter, editată de domnul Matei Donea, a apărut sub semnătura mea, schița cu titlul Cassus Belli. Textul a fost publicat cu o serie de modificări esențiale - schimbări și adăugiri operate de dl Donea - care l-au făcut de nerecunoscut, transformîndu-l dintr-un text corect (deși nesemnificativ) într-unul penibil.

Regretînd cu atît mai mult cele întîmplate cu cît modificările au fost făcute fără acordul meu și fără o atenționare prealabilă, declar că în forma apărută în fanzin schița nu îmi aparține.

Pompilian TOFILESCU

JURNALUL
S.F.

Premiul Convenției Naționale de SF 1993

Editat de : **INTACT**

Colectivul de redacție:

Adrian BĂNUȚĂ (Redactor șef),

Număr realizat de:

Ionuț BĂNUȚĂ, George CEAUȘU, Dan MERIȘCA, Cristian IONESCU, Nicolae C. ARITON, Mihai Dan PAVELESCU, Petrică ȘIRBU, Dan POPESCU (Redactori)

Marian TRIMIA (fotoreporter)

Adresa redacției :

Șos. București-Ploiești 25-27; sector 1, București
tel. fax: 3.12.71.35

Răspunderea materialelor informative revine autorilor.

FILE DIN ISTORIA MODERNĂ

Nicolae C. ARITON

17. Pierderea controlului asupra magazinului AMAZING STORIES nu l-a disperat pe Hugo Gernsback, fără a fi afectat prea mult financiar de această pierdere. Ambiționar și dornic de a se revanșa, lansează în luna iunie 1929 o nouă revistă numită SCIENCE WONDER STORIES, iar o lună mai târziu își sfidează concurenții cu o altă publicație, lansată în paralel cu SWS, AIR WONDER STORIES, cei drept cu o audiență și un succes mai mic.

În editorialul numărului 1 al revistei SCIENCE WONDER STORIES, Hugo Gernsback folosește pentru prima dată cuvântul science-fiction, care nu mai fusese niciodată utilizat până atunci; cel puțin scris. „Călătoriile interplanetare, astronavale, comunicarea cu planeta Marte, transplantul de creier uman, raza morții, antigravitația, transmutația elementelor: de ce nu? Dacă aceste descoperiri științifice nu sînt încă realizate astăzi, ele vor fi cu siguranță miine. Nu sperie? Deloc, omul modern le așteaptă. Aceștia sînt cei care, dotați cu o bogată imaginație, cer să citească texte de genul celor scrise de Jules Verne și H.G. Wells, deveniți nemuritori, texte care au un fond științific și care sînt citite de un număr din ce în ce mai mare de oameni inteligenți. SCIENCE WONDER STORIES apare pentru a răspunde acestei cereri de știință și o va face mai bine ca oricare altă revistă. Eu sînt acela care am dat naștere mișcării science-fiction în America, în 1908, în prima mea revistă MODERN ELECTRICS. În acea epocă a fost un experiment. Autorii de science-fiction erau rari, nu existau în lumea întreagă mai mult de douăzeci care meritau să fie menționați. Gernsback își încheie editorialul exprimîndu-și încrederea în viitorul SF-ului în America, ceea ce a dovedit că a fost un excelent profet.

Termenul nu a fost imediat adoptat de alți editori; Dr. Sloane, de exemplu, a așteptat pînă în anul 1931 pînă l-a utilizat prima dată. Farnsworth Wright, în revista WIRD TALES, utilizează termenul „Weird-scientific stories”, și ajunge la un compromis abia în anul 1932, anunțînd o năvelă „Weird scientific” scrisă de un maestru al science-fictionului. În revanșa Harry Bates, în ASTOUNDING STORIES, „pulp” SF, care a început să apară din ianuarie 1930, a admis imediat noua expresie care, de-a lungul deceniilor, a sfîrșit prin a

elimina total vechiul „scienti-fiction”.

Ca și primul număr al revistei AMAZING, primul număr din SCIENCE WONDER STORIES a apărut cu o copertă desenată de Franck R. Paul, graficianul favorit al lui Gernsback. Franck Rudolph Paul se născuse în Austria în anul 1884. Pleacă în America în anul 1906, devenind desenator umoristic. A făcut și desene pentru diferite reclame, cunoscîndu-l astfel pe Hugo Gernsback. Acesta i-a cerut să lucreze pentru ELECTRICAL EXPERIMENTER, apoi, natural, și pentru celelalte reviste. Astfel, Paul a avut onoarea de a deveni primul desenator de science-fiction modern. Locuia la țară, la o fermă, înconjurat de soția sa și cei patru copii. În general, făcea un desen alb-negru pe zi, sau o ilustrație color într-o săptămînă. Nu termina niciodată de citit năvela sau romanul ce urma să le ilustreze, se oprea în momentul în care îi venea ideea desenului. Paul a murit la 29 iunie 1963.

Conform obiceiului moștenit de la AMAZING STORIES și în noua publicație, pe copertă erau anunțați trei autori, dintre care numai unul era „clasic”: H.G. Wells, alții erau David H. Keller și Stanton A. Coblentz. Textul lui David H. Keller era intitulat THE THREAT OF THE ROBOTS și prezenta o viziune asupra viitorului foarte apropiată de ceea ce cunoaștem noi acum: o enormă dezvoltare a mijloacelor de comunicare, preponderent fiind audiovizualul, folosirea la scară generală a televiziunii, utilizarea dispozitivelor electronice perfecționate și a roboților. Dr. Keller ne prezintă un om „staționînd” în fața postului său de televiziune (semnînd foarte mult cu atotputernicul PC al zilelor noastre), fără a avea nevoie să se deplaseze fizic, transformîndu-l într-un introvertit antisocial și, în final, lipsit de orice sentiment uman. Viitorul va stabili dacă Dr. Keller a fost un bun profet, sau nu. El declara într-un articol autobiografic: „Povestea vieții mele este aceea a unui om obișnuit, cu vocație de medic și nevoia de a fi scriitor. Aveam 14 ani cînd am scris primul meu text și 17 ani cînd mi-am văzut prima lucrare literară acceptată profesional (...) În ceea ce privește SF-ul, cred că va supraviețui foarte mult timp, dar numai atîta vreme cît el va fi expresia speranțelor umane în a depăși amenințările științei viitorului, dacă ea nu va fi folosită înțelept. Știința separată de un veritabil umanism devine o amenințare pentru societate, un monstru în devenire”.

Demnă de notat această opinie „antiștiințifică” a lui Dr. Keller, foarte răspîdită astăzi, dar foarte rară în acea epocă în care, în urma lui Jules Verne, scriitorii de science-fiction aveau tendința de a afirma că știința era singura care putea asigura fericirea umanității și de a rezolva toate problemele, inclusiv cucerirea universului.

Tot o idee verniană se află la baza năvelei lui Stanton A. Coblentz, THE MAKING OF MISTY ISLE: geniul uman poate scoate la suprafață o insulă din adîncul oceanului, grație tehnicii unei științe mult mai avansate decît cea a zilelor noastre. Stanton A. Coblentz s-a născut la San

Francisco la 24 august 1896. A trăit evenimentele generate de marele cutremur de pămînt din anul 1906, experiență care l-a inspirat în descrierea marilor calamități din scrierile sale SF. După studiile la Universitatea din California, decide să-și încerce norocul în jurnalistică și cariera de scriitor. Înainte de această hotărîre cîștigase un premiu la un concurs de poezie și publicase cîteva articole în ziarele locale. În septembrie 1920, se decide să facă avere la New York. A fost critic literar, reporter (a avut privilegiul de a realiza un interviu cu Einstein); în 1923, își publica prima culegere de poezie. Începe să fie interesat de science-fiction și vinde trei povestiri lui Gernsback, pentru AMAZING STORIES. O dată cu lansarea noii reviste SCIENCE WONDER, redacția apelează la serviciile lui. Mai târziu, Coblentz devine redactorul șef a principalei reviste de poezie WINGS.

În iulie și august, apare THE ALIEN INTELLIGENCE, un roman semnat de tînărul autor Jack Williamson, care debutase puțin mai devreme în AMAZING STORIES. Tema era banală, o civilizație pierdută ascunsă în inima deșertului australian. Un tînăr, Winfield Fowler, o înțînește pe Malvar, o tînără și încîntătoare reprezentantă a acestei civilizații și se îndrăgostește. Partea originală a textului este existența unei rase de insecte inteligente, nevoite să-și protejeze capul într-o cască de oțel, datorită dimensiunilor în continuă dezvoltare și care amenință să facă explozie.

Dr. Keller revine cu un roman în foileton, THE HUMAN TERMITES, apărut în intervalul septembrie-decembrie 1929. Tema este aceea a eliminării civilizației umane de către termitelile inteligente, care pregătesc miliarde de soldați termitel, avînd dimensiunile unui om normal, pentru a lupta împotriva oamenilor. O scenă reușită este aceea în care eroina, Suzan, capturată de termitel, este adusă în fața comandantului acestora, care o tratează ca pe o regină de mușuroi. Anunțînd că din acel moment, Suzan a devenit regina sa, comandantul descoperă că raporturile sexuale cu regina amenințau să fie destul de dificile. Pentru a elimina acest mic neajuns, comandantul se „transbordă” psihic în corpul unui bărbat din rasa umană, capturat de asemenea de termitel. Din păcate, nu reușește să se bucure de sărmana Suzan, care-l ucide cu singe rece. Acesta a dovedit, încă o dată, că femeile umane sînt cu mult mai periculoase decît cele termitel!

Tot în luna septembrie, debutează Ed Earl Repp – devenit mai târziu un scriitor foarte prolific – cu o năvelă amuzantă intitulată THE RADIUM POOL. În lume există îndrăgostiți hotărîți în sentimentele lor, dar în romanul lui Repp, aceștia sînt de-a dreptul obositori! Allie Lane se rătăcește în Valea Morții iar logodnicul ei Sands, o caută nu mai puțin de 40 ani! O descoperă prizonieră a unor creaturi extraterestre, originare de pe planeta Jupiter, trăind în caverne subterane. O baie de radium a conservat-o pe Allie într-o stare de eternă tinerețe, ceea ce nu-l oprește pe logodnicul ei, devenit între timp sexagenar să-și declare focul inimii. Din fericire, și el este reîntinerit la rîndul său în radiul magic, fără însă ca romanul să se termine în obișnuitul „happy end”; moștenitorii jupiterieni îi transportă pe cei doi tineri pe planeta lor, pentru a fi expuși ca animale curioase într-o grădină zoologică galactică.

(va urma)

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA
INTACT

Reclamă, publicitate, difuzare:

Titus GUVIR – tel.: 3.12.93.66

Tehnoredactor:

Horățiu – Olimpiu RĂDULESCU

Culegere: Doina PREOTU

Corectură: Mihaela VANEA

Montaj offset:

Daniel STĂNICĂ, Mariana SEBE, Silvana GREERE

JURNALUL S.F. este înscris în Catalogul Presei la poziția 2.128. Abonamentele se pot procura de la orice centru RODIPET.

Acest săptămînal face parte din rețeaua națională a publicatorilor

JURNALUL®

Director:

Dan DIACONESCU

Redactor șef:

Marius TUCĂ

A LITERATURII SF ANGLO-SAXONE

Merçi, Bănuță!

JURNALUL SF a împlinit un an de la apariție. Evenimentul a fost tratat cum se cuvine (curat tratație, coane Fănică!, vezi SUPERNOVA/6), mai mult de realizatori decât de observatorii „profesioniști”. I-am numit astfel pe responsabilii de emisiuni SF la Radio și TV, care s-au mulțumit doar să amintească împlinirea, nu și s-o comenteze. Dar ce să comenteze, dacă atât Mara Popa, cât și Ștefan Ghidoveanu de la Radio România Tineret au lipsit de la lansarea numărului 50? Probabil că trenul cu care a venit Mircea Liviu Goga (Radio Craiova) circulă mai bine decât autobuzele bucureștene. Sau o fi vorba de altceva...

Spun că evenimentul (este un eveniment, pentru că nu-i de ici, de colo, să scoți un săptăminal SF – first weekley, vorba aia – și să reușești asta timp de un an) își are importanța lui și ar fi meritat din partea tuturor o atenție mai mare. Chiar și un mic efort de știință și imaginație, duminică, 12 decembrie, cind știrea era caldă.

Dar de ce este important JURNALUL SF?

Povestea cu premiul pentru cea mai bună revistă (din cele trei, dacă numărăm și QUASAR) e discutabilă, aici nu exagerează prea mult amicul nostru Șt. Ghidoveanu cînd critică JSF. Trebuie să recunoaștem că ANTICI-PAȚIA are un conținut mai valoros – dar nu au rost comparațiile între o revistă scrisă de, hai să zicem, consacrați, și una în care se debutează, se experimentează, este redată viața reală a fandomului, ceea ce se scrie în prezent. Am putea spune dacă vreți, că JURNALUL SF este revista generației '90. Și îi rog pe „bătrînii” SF-ului românesc să nu se arunce acum asupra mea și a tinerii generații (în formare, totuși), pentru că nimeni nu a debutat cu capodopere, nici chiar avîntatul nou val al anilor '80.

De ce este important JURNALUL SF? Pentru că publică debutanți. Are curajul asta chiar dacă revista QUASAR (care, fie vorba între noi, nu publică nici autori români consacrați) dă o tentă peiorativă trimiterii debutanților spre JSF. Nu are rost să ne facem un subiect de discuție din importanța debutului. Din pofta de a scrie pe care o stîrmește unui tînar lansarea pe piață. Bineînțeles că „dintre sute de catarge”... doar unele vor ajunge la țărnul consacrații, dar pentru asta trebuie timp.

Și am ajuns la punctul următor pentru care JURNALUL SF este o revistă importantă. Și-a făcut obiceiul ca, după ce-i debutează, să-i sprijine mai departe pe tinerii autori. S-ar putea vorbi de găști, de subiectivisme, de anumite direcții sprijinite de colectivul redacțional (exemplu este cyberpunkul incriminat de M.V. Stoica, dar negat de Adrian Bănuță). O fi și asta! Și pînă la un punct este normal să fie așa. Dar, dincolo de preferințele fraților Bănuță, sînt cîteva nume care revin în paginile revistei, sînt tineri (adică aparținători de promoția '90), fără prea mare legătură cu anul nașterii) care au publicat 5, 6 și chiar mai multe texte în aceste 50 de numere apărute. Asta înseamnă că, în jurul JSF, se formează generația '90 (să-i spunem așa, totuși) a SF-ului românesc. Nu știu dacă cele 7-8 nume, lansate în acest an, sînt într-adevăr reprezentative pentru o generație întreagă. Dar e cert că aceste nume au fost tot timpul în centrul atenției, textele le-au fost așteptate, căutate, și majoritatea premiilor din acest an au fost legate între ele. Frumos ar fi să-mi susțin afirmațiile și cu nume și iată că o fac

JEFTY

Harlan ELISON

(urmare din nr. 54)

Cînd am parcat, în spatele Centrului, s-a hotărît să vină cu mine și de acolo să mergem pe jos pînă la cinematograful. Nu este un oraș mare. Sînt doar două cinematografe: Utopia și Lyric. Noi mergem la Utopia la trei străzi de Centru.

Am intrat cu chitanțele în magazin, unde era un balamuc. David și Jan vorbeau fiecare cu cîte doi cumpărători, înconjuiați de alții care așteptau. Jan își întoarse chipul spre mine, îmbrîncindu-mă disperat din ochi. David alerga din magazie la cumpărători și abia apucă să-mi șoptească:

– Ajutor!

– Jefty, am rostit, numai cîteva minute. Jan și David nu se pot descurca. Îți promit că nu o să întîrziem. Numai să-i scap de cîțiva clienți.

Arăta un pic nervos, dar a încuviințat.

I-am arătat un scaun și am adăugat:

– Stai aici. În cîteva minute am terminat.

Se așeză pe scaun, deși știa ce avea loc.

M-am ocupat înții de cei ce doreau televizoare în culori. Era prima serie substanțială de televizoare pe care o promisem – abia deveniseră acceptabile ca preț și Sony își lansaseră primele modele – și n-avea timp nici să respire. Pentru prima dată de la înființarea Centrului, coada părea că nu se mai termină. În sfîrșit, făceam afaceri, nu glumă.

În lumea mea, afacerile bune sînt pe locul înții.

Jefty stătea pe scaun și privea la perete. Să vă spun cîte ceva despre perete.

De la podea și pînă la tavan fuseseră montați stîlpi cu polițe, pe care fuseseră așezate televizoare. Treizeci și trei de televizoare. Toate mergînd în același timp. În alb, în negru, culori, mari, mici, toate mergînd în același timp.

Jefty stătea și privea la treizeci și trei de televizoare, într-o după amiază de sîmbătă. În oraș, se pot prinde treisprezece canale, inclusiv stațiile UHF educative. Pe un canal era golf; pe al doilea era baseball; pe al treilea era bowling; pe al patrulea o slujbă religioasă; pe al cincilea un spectacol dansant pentru tineri; pe al șaselea o comedie de situații; pe al șaptelea un film polițist; pe al optulea arăta un bărbat zburînd în neștire; pe al nouălea știri și comentarii; pe al zecelea o cursă de mașini; pe al unsprezecelea un bărbat rezolvînd logaritmi într-o sală de cursuri; pe al doisprezecelea o femeie în costum de baie făcînd exerciții fizice; iar pe al treisprezecelea canal un film spaniol de animație, prost. Cu excepția a șase canale, fiecare dintre emisiuni era prezentată pe trei televizoare. Jefty stătea și privea peretele acela de televizoare într-o după amiază de sîmbătă, în timp ce eu vindeam cît puteam de repede și de mult ca să înapoiez banii mătușii Patricia și să rămîn în legătură cu lumea mea. Erau afaceri.

Trebuia să fi știut mai bine. Trebuia să fi înțeles prezentul și modul în care el ucide trecutul. Vindeam însă cu amîndouă mîinile. Iar cînd, peste o jumătate de oră, am privit în sfîrșit spre Jefty, acesta arăta ca un alt copil.

Transpira. O transpirație febrilă, ca aceea de gripă. Era palid și străveziu, iar mîinile i se încheștasera atît de tare de brațele scaunului, încît încheieturile i se albisera. M-am repezit către el, cerîndu-mi scuze de la cuplul de vîrstă mijlocie care se interesase de ultimul tip de „Mediterranean”.

– Jefty!

Se uită la mine fără să mă vadă. Era îngrozit. L-am ridicat de pe scaun și m-am îndreptat cu el spre ușă, dar cumpărătorul m-a strigat:

– Heil Vrei să mi-l vinzi, sau nu?

Am privit de la el la Jefty, apoi înapoi. Jefty era ca un zombie. Nu opunea nici o rezistență. Picioarele îi erau de vată, amorțite. Trecutul mîncat de prezent își striga suferința.

Am scos un teanc de bani din buzunarul pantalonilor și i-am înghesuit în mîna lui Jefty.

– Ascultă-mă... pleacă de aici!

Încă nu se putea concentra.

– Jefty, am continuat, ascultă-mă! Clientul și cu nevastă-sa se îndreptau spre noi. Ascultă-mă, pleacă chiar acum de aici. Mergi la Utopia și cumpără bilete. Vin și eu imediat.

Clientul era chiar în spate. I-am deschis ușa lui Jefty și l-am urmărit împleticindu-se în direcția greșită, apoi oprindu-se să-și adune gîndurile, întorcîndu-se și luînd-o spre Utopia.

– Da, domnule, am rostit, îndreptîndu-mă către ei, da, doamnă, e un aparat extraordinar, cu niște caracteristici minunate! Dacă vreți să veniți cu mine...

Se auzea un țipăt de durere, dar nu puteam spune de pe care canal, sau din care televizor venea.

Cea mai mare parte am aflat-o mai tîrziu, de la casierită și de la niște oameni pe care îi cunoșteam și care mi-au povestit ce se întîmplase. Cînd am ajuns la Utopia, cam după douăzeci de minute, Jefty fusese deja dus în biroul directorului.

– N-ai văzut cumva un băiețuș de vreo cinci ani, cu păr șaten și ochii căprui... mă aștepta?

– Ah, cred că e băiețelul care a fost bătut.

– Ce?! Unde este?

– L-au dus în biroul directorului. Nimeni nu știa cine este, sau unde să-l găsească părinții...

O fată în uniformă de plasatoare îi puneă un prosop umed pe față.

I-am luat prosopul din mîină și i-am spus să iasă. A părut insultată și a murmurat o înjurătură, dar a plecat. M-am așezat pe marginea canapelei și am încercat să-i șterg sîngele de pe răni, fără să-i rup cojile de sînge încheșat. Amîndoi ochii îi erau umflați și închiși. Avea ambele buze rupte. Părul îi era lipit cu sînge uscat.

Stătuse la rînd în urma a doi băieți de vreo zece ani. Casa se deschisese la 12,30, iar spectacolul începea la 1,00. În sală nu se dădea drumul pînă la 12,45. Aștepta, iar băieții din fața lui aveau un tranzistor portabil. Ascultau un meci. Jefty voise să asculte o emisiune, Dumnezeu știe ce, Gara Centrală, Tărîmul pierdut, numai Dumnezeu poate ști.

Îl întrebasese dacă îi pot împrumuta radioul, ca să asculte o emisiune doar un minut, și pentru că transmisiunea era întreruptă pentru o reclamă, băieții i-l dăduseră cu o politețe malițioasă. Schimbasese programul... și ei nu mai izbutiseră să găsească meciul. Radioul era sigilat în trecut, pe un program ce transmitea o emisiune ce nu exista decît pentru Jefty.

Îl bătuseră îngrozitor... sub privirile tuturor.

Apoi fugiseră.

Îl lăsasem singur, îl părăsisem luptînd cu prezentul fără să aibă arme suficiente. Îl trădasem pentru a vinde un televizor „Mediterranean” cu telecomandă și acum fața îi era carne vie. Murmură ceva și suspină încet.

– Șșș, gata, Jefty. Sînt eu, Donny. O să te duc acasă, o să fie în regulă.

Trebuia să-l fi dus direct la spital. Nu știi de ce nu l-am dus. Asta trebuia să fi făcut.

Cînd l-am purtat înăuntru, John și Leona Kinzer s-au mulțumit să mă privească. Nu s-au grăbit să mi-l ia din brațe. Una dintre miîni îi atîrna. Era cotonogită, însă pe muchia instabilității. Îl priveau, în semîntinerul după-amiezii de simbătă, din prezent. M-am uitat la ei.

– L-au bătut doi băieți la cinematograf.

L-am ridicat un pic și a întins brațele spre ei. Mă priveau amîndoi, cu ochi orbi, fără să se miște.

– Isuse! am urlat. A fost bătut! E fiul vostru! Nu vreți nici măcar să-l atingeți? Ce fel de oameni sînteți?

Abia atunci, Leona s-a mișcat încetîșor spre mine. S-a oprit cîteva secunde în fața noastră, iar pe chip i se citea un stoicism înspăimîntător. Spunea: Am mai trecut de multe ori prin astea și nu mai suport, dar lăta-mă-s.

Așa încît i l-am dat. Doamne, iartă-mă, i l-am dat.

L-a dus sus, ca să-i spele singele și durerea.

John Kinzer și cu mine stătem în colțurile opuse ale sufrageriei lor obscure și ne priveam. Nu avea nimic să-mi spună.

Am trecut pe lîngă el și am căzut într-un scaun. Tremuram.

Auzeam, la etaj, apa curgînd la baie.

După un timp care mi s-a părut foarte lung, Leona a coborît pe scară, ștergîndu-și palmele de șorț. S-a așezat pe canapea și, după un moment, John a venit lîngă ea. De la etaj se auzea muzică rock.

– Nu vrei o bucățică de prăjitură? m-a întrebat Leona.

Nu i-am răspuns. Ascultam. Muzică rock. La radio. Lîngă canapea, pe o noptieră, se afla o veioză. Arunca o lumină slabă și tremurătoare în sufrageria populată de umbre. Muzică rock din prezent, de la un radio ce se găsea la etaj? Am început să rostesc ceva și deodată am știut... Oh, Dumnezeule... nul

Am sărit de pe canapea, în timp ce urechile îmi uriau de pocnetele hidoase, iar veioza pîlpii, diminuîndu-și lumina. Am urlat ceva, nu știu ce, și am fugit spre trepte.

Părinții lui Jefty nu s-au mișcat. Stăteau acolo, cu miînilor încrucișate, așa cum o făceau de atîția ani.

Am căzut de două ori, precipitîndu-mă pe scări.

La televiziune nu sînt prea multe lucruri care să-mi țină trează interesul. Dintr-un magazin de mîna a doua, am cumpărat un radio Philco vechi, de forma unei cate-drale. L-am înlocuit piesele arse cu lămpi originale din radiouri vechi pe care le-am putut masacara. N-am folosit tranzitori sau circuite imprimate. Totuși, nu funcționează. Uneori, stau ore în șir în fața lui, mișcînd scala înainte și înapoi cît pot de încet, atît de încet încît pare că nu se mișcă de loc.

Dar nu pot prinde Căpitanul, Midnight sau Tărîmul pierdut sau Umbra sau Linște, vă rog!

Deci, îl iubise totuși, un pic, chiar după toți anii aceia. Nu-i pot urî: doreau să trăiască din nou în prezent. Asta nu e ceva condamnat.

Dacă le privim pe toate, este o lume bună. În multe privințe, este mai bună ca înainte. Oamenii nu mai mor de vechile boli. Mor de altele noi, dar asta-i Progresul, nu?

Nu-i așa?

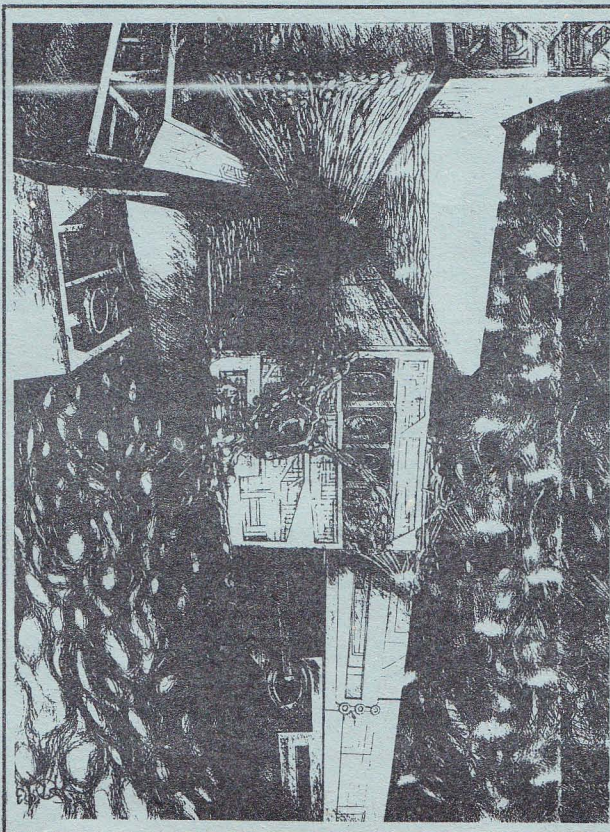
Spuneți-mi!

Vă rog, spuneți-mi!

sffrșit

Traducerea

Mihai – Dan PAVELESCU

Numărul 11 • 19 Ianuarie 1994

SUPER NOVA

SAPTĂMÎNAL SF, HORROR, FANTASY

BOOKSHOP

Ultimele apariții horror în Anglia

• **Nightmares And Dreamscapes** (Cognarari și evadări în vise) de Stephen King. Ed. Hodder & Stoughton, Londra, 1993, 593 p.

În "Nightmares" la care se va adăuga de prezent, maestrul horror-ului american atîrnă la orice corp omenesc și "Carnal" după o povestire de tipul "The Affirmation" a personajului King și alături de noua colecție (de la 1993), el este în spate și alături de președintele (Sheridan Grey) și la poartărilor din "Nightmares", pentru a se vedea de marele. Cîntecul dintr-un și trei de zile au fost publicate în cîteva magazine cenzurate sau în reviste sau antologii precum: *Phantoms*, *Prime Evil*, *Believe*, *Phantoms And Fantasy*, *Book of the Dead*, *The New Yorker* etc. Mihail Griffo, imaginea lui King nu este cenzurată, de înseși fîcțiile sale, înțelegîndu-se că este vorba de personaje caricaturale, înțelegîndu-se că este vorba de personaje caricaturale, înțelegîndu-se că este vorba de personaje caricaturale, înțelegîndu-se că este vorba de personaje caricaturale.

Donald H. Meyer "The Great One" sau cîntecul lui King, în "The Book of the Dead", povestea în gînd lui Sheridan Grey, de la Howard P. Lovecraft (1904-1937), se desprinde de la sfîrșitul său și este o povestire de tip "The Affirmation" a personajului King și alături de noua colecție (de la 1993), el este în spate și alături de președintele (Sheridan Grey) și la poartărilor din "Nightmares", pentru a se vedea de marele. Cîntecul dintr-un și trei de zile au fost publicate în cîteva magazine cenzurate sau în reviste sau antologii precum: *Phantoms*, *Prime Evil*, *Believe*, *Phantoms And Fantasy*, *Book of the Dead*, *The New Yorker* etc. Mihail Griffo, imaginea lui King nu este cenzurată, de înseși fîcțiile sale, înțelegîndu-se că este vorba de personaje caricaturale, înțelegîndu-se că este vorba de personaje caricaturale, înțelegîndu-se că este vorba de personaje caricaturale.

(alfabetic, să nu-mi iasă vorbe):

- Ionuț Bănuță, grafician, 5 premii în ultimele 12 luni;
- Ciprian Cîmpeanu, 3 texte publicate, 3 premii;
- Mihai Hăulică, 7 texte, 4 premii;
- Dănuț Ivănescu, 9 texte, 4 premii;
- Alina Popov, 3 texte, 3 premii;
- Petrică Sîrbu, 6 texte, 3 premii;
- Mihai Victor Stoica, 5 texte, 3 premii.

Iar faptul că, în ciuda dezinteresului manifestat pînă în prezent pentru autorii români, editurile au început să-i ceară fie pentru antologii colective, fie pentru volume proprii, putem spune că truda celor 50 de apariții ale JURNALULUI SF nu a fost în zadar.

De ce mai este important JURNALUL SF? Pentru că tinerii cred în el, pentru că este o revistă așteptată, pentru că nu zace prin chioșcuri, pentru că la difuzarea existentă sînt într-adevăr norocoși cei care au colecții complete, pentru că autorii care s-au format la JSF nu l-au abandonat, și sper din toată inima că n-o vor face nici în continuare. N-o să spun că „generația '80 nu-l bagă în seamă (cu puține excepții) și îl tratează cam de „sus”, deși ar merita (pînă la urmă tot am spus-o; era acolo). Dar de multe ori e mai glorios să fi contestat decît să primești aplauze călduțe. Și dacă am rezistat împreună un an, noi, cei care l-am scris, și ei, cei care l-au făcut să existe, ce ne putem ura acum decît s-o facem și pe mai departe. „Bigger, better, faster, more”, cum zice o prietenă de-a noastră.

Să le mulțumim fraților Adrian Bănuță (redactor șef al JSF) și Ionuț Bănuță pentru nebulia de a scoate un săptămînal SF și pentru încrederea pe care o au în talentul tinerei generații. Fără acestea, JURNALUL SF n-ar fi existat, iar SF-ul românesc ar fi fost mai sărac.

Pentru asta, merci, Bănuță!

La Mulți Ani!

Mihai HĂULICĂ

N.R. Articolul a fost reprodus după numărul 9 din 5 ianuarie 1994 al suplimentului săptămînal de SF, horror, fantasy, SUPER NOVA. Mulțumim și noi celor patru realizatori ai SN - Radu Gavrilăscu, Dragoș Cococar, Florin Mircea Tudor și Mihai Hăulică pentru întregul sprijin care ni l-au acordat, sprijin pe care îl așteptăm în continuare.

VALENTIN NICOLAU, DIRECTORUL
GENERAL AL EDITURII NEMIRA DECLARĂ:

AMERICANII CRED CĂ ROMÂNIA ESTE O ȚARĂ DIN U.R.S.S.

- Mulți dintre cititorii noștri s-au întrebat de ce Nemira?

- Asta mă întreabă toată lumea, dar bănuiesc că este o lipsă de cunoștințe de geografie; numele este al unui munte din Carpații Orientali, e și vârful - în același timp - al acestor munți, Enciclopedia Britanică îl prezintă ca unul dintre vîrfurile importante de pe harta României și... cam atît.

- Care a fost motivul pentru care l-ați adoptat?

- A fost o opțiune și de conjunctură, dar a existat, totuși, o logică în alegerea acestui nume: în primul și în primul rînd am pornit de la o afecțiune care mi-a rămas de la prima mea meserie - cea de geofizician -, în al doilea rînd mi-a plăcut rezonanța numelui, fiind, în același timp, un nume foarte românesc, are o muzică proprie și în al treilea rînd e simbol al aspirațiilor către înalt, acolo unde sper să ajungă mereu editura.

- Altă chestiune care ridică multe semne de întrebare este modul extraordinar de rapid în care s-a lansat și s-a instalat în frunte editura. Care a fost adevăratul început, pentru că se vehiculează tot felul de zvonuri care de care mai incredibile?

- Da, deja e un folclor pe seama numelui Nemira și a activității editurii, asta cîteodată mă nervează, cîteodată îmi face plăcere, însă adevărata istorie a ei ar suna cam așa: s-a început atunci cînd Ziarul științelor și al călătoriilor cu care am început în '90 nu mai putea să apară din condiții de piață și, de ce să nu spun, din condiții financiare foarte proaste după care se afla după șase numere, deci a apărut ca o alternativă la dorința de a face presă, alternativă gîdită la momentul respectiv pentru a salva un ziar, lucrurile evoluînd îmi dau seama că am uitat de ziar și am ajuns să fac numai cărți. În '90 am pornit întrucîtva ca un om orchestră, foarte curînd mi s-au alăturat doi foști colegi de facultate: Vlad Popescu și Emil Bărbulescu, iar acum cred că se poate vorbi despre o echipă încheiată care constituie personalul redacțional și tehnic al editurii.

- Te-ai întors de curînd din America unde ai participat la Confranciscano. Povestește-ne cîteva aspecte mai șocante din periplul american.

- Curîndul ăsta înseamnă acum vreo patru luni, dar într-adevăr America este o experiență unică în viața oricui, dincolo de interesul imediat legat de domeniul science fiction-ului. Deci jocul continentului american îl ai din prima secundă în care aterizezi și pînă pleci nu te dezmeticești; e altceva decît Europa. Revenind la San Francisco unde s-a desfășurat acest congres, orașul e remarcabil, e un oraș multicultural, multirasial, pe malul vestic al Americii, la Pacific. Aspecte anecdotice au fost cu duimul pentru că la tot pasul lucruri extraordinare te întîmpină și, nefiind pregătit pentru o astfel de experiență, cazi în anecdotie. Nu știu ce ar fi mai relevant pentru momentele pe care le-am trăit la San Francisco pentru că toată perioada este interesantă. M-a impresionat foarte mult cum arată strada și oamenii de pe stradă; e aproape ca într-un roman sf cînd îi vezi pe americani mergînd pe stradă cu telefonul la ureche, în metrou, chiar și pentru zece minute deschizîndu-și laptop-urile și lucrînd la calculator, dînd trei-patru telefoane, vîzînd cerșetorii de pe stradă numai de culoare neagră sau albă și nici un galben și, poate, cea mai impresionantă experiență am trăit-o cînd am vizitat Centrul Spațial Kennedy din Florida în perioada în care se lansa o navetă spațială, deci am fost martorul unei astfel de lansări,

Mihail Grămescu

R
u
p
e
r
e

de ritm

celelalte, cînd soțu-i va fi parvenit doar conform unor soți statistic planificate, conform niciunei-selecții, contrar supozițiilor subiective cu care ne măgulim fiecare.

Omul își va trăi viața la întîmplare, cu o aparență de siguranță de sine absolut ridicolă pentru Martorul obiectiv ținîndu-l de undeva, de foarte de sus, de extrem de departe.

Doi străini, un străin alături de o străină, crescîndu-și copiii străini, într-o lume străină pe care-și vor fi luat prăsta deprindere de a o intitula, foarte plini de sine: „acasă”, „la mine acasă”, „acasă la noi”. Acasă...

Uneori vei fi trist, uneori vesel, uneori te vei manifesta cu inutile precauții, alteori cu naivă sinceritate. Dar vei fi mereu singur. Și străin în viața ta.

Și noi sîntem la fel. Și noi sîntem tot așa. Nu e nevoie să afișezi prea multă condescendență pentru personajul de care ți-am vorbit, așa cum nici pentru tine nu resimți cine știe ce, deosebit. Bîntuiți de o indiferență inconștientă, conviețuim sub-zistînd asemeni: ne desparte un secol și mai bine - cataracta unui fluviu mirific deformînd încercările dintre noi în asemenea măsură încît ceea ce te-am întrebat azi, va primi răspuns din parte-ți prea tîrziu, niciodată, pot spune, citindu-l pe înțeleptul Costea Andrei, care mi-a dezvăluit pentru prima oară toate acestea.

2. Sînt prins ca un șoarece în capcană, între limitele zbaterii mele fără ieșire. Toate încercările mele de a evada sînt sortite eșecului. Mă întorc în fiecare zi, la aceeași oră, de la același serviciu la care voi pleca în fiecare dimineață, la aceeași locuință, mereu și mereu în contact cu aceleași persoane, schimbînd aceleași stereotipe replici învățate parcă pe de rost. Execut mecanic o țesătură de gesturi; abordez de complezență, atitudini obositor reproduse unele după altele. Pînă și gîndurile care-mi trec prin cap sînt de fiecare dată aceleași. Pînă și visele pe care le visez sînt similare și perfect omologabile unele cu altele.

Dacă lași jocul de pe simulatorul televizorului să funcționeze singur, după cîteva pase, creierul cibernetic își depistează soluția de echilibru optimă, economică, de nedecizie, oferind dispuței imaginare o rezolvare deschisă și imparțială: POP-POP-TI-TI/POP-POP-TI-TI, impas de echitate în rezolvarea problemei. La fel și eu am găsit cîndva un algortim al formulei-șablon: POP-POP-TI-TI/ POP-POP-TI-TI, repetată atunci ca pe o groapă entropică de decizie în care m-am scufundat și pe care îmi este imposibil să o mai depășesc.

Pentru mine, nimic nou sub soare.

3. În lumina verzuie, de acvariu, de sub luminatorul din hol, stăteam la taclale cu Marcela, garderobiera.

- POP-POP-TI-TI/ POP-POP-TI-TI.

Din principiu, nuanța POP-POP-TI-TI-ului era ca și cînd i-aș fi făcut curte, cu toate că nici ea, nici eu nu ne manifestam ca atare.

Marcela privea, vigilentă, peste umărul meu, către ușă, ca nu cumva să ne surprindă Șefu', iar eu, POP-POP-TI-TI/ POP-POP-TI-TI, îi ziceam de-ale mele, despre soți și soții, întrerupt din cînd în cînd de algoritmul Marcelei.

- TA-TA-POP-TI-TI-POP / TA-TA-POP-TI-TI-POP.

Îmi denunța, agasată, gelozia soțului ei, care nu voia deloc să priceapă, deși ea îi repeta zilnic asta, că dacă, ar fi vorba, la o adică, toate măsurile lui de precauție ar fi inutile, fiindcă nimic nu ar putea-o opri, dacă ea ar vrea, dar ea nu voia.

E drăguță Marcela. Dar cu toate că TA-TA-POP-TI-TI-POP ar apare ca un răspuns la POP-POP-TI-TI, în realitate nu au nimic una cu alta. Fiecare cu melodia lui. Și cînd ea se întreprinde, eu îmi reiau POP-POP-TI-TI-ul, declarîndu-i ritos că și nevastă-mea e geloasă, iar ceea ce spun eu nu are nici în clin nici în mînecă nici cu TA-TA-POP-TI-TI-POP, nici cu gelozia lui

1. Cînd ești foarte obosit, visul se întrepătrunde cu veghea, și după aceea este extrem de greu de precizat, din ce rămîne după trezirea din somnul lung urmînd prăbușirilor nervoase, ce au fost realitate și ce iluzie vană, fiindcă un vid cît o viață se întinde între epoca tulbură a fumului imprecis în care te vei fi îmbăiat, și lumea rece, ostilă chiar, de dincolo de poarta de corn prin care se pătrunde în patria viselor adevărate. Între tine și tine însuși se întinde pustiul Timpului-Orb, prin nisipurile sterpe hălăduind Fete-Morgana ce nălucesc dintre valurile terne spulberate zvîrcolit de vîntul Celui-Ce-Curge, preferînd firele celei mai adînci clepsidre, în care fiecare bob scurs este o lume de departe gravitînd împrejurul unui soare de demult stins pentru eternitate.

Rătăcit în dezolarea Curgerii, un om își duce traiul searbăd, născîndu-se, devenind, urmînd o cale socială determinată parcă de propria lui voință autonomă, cînd în fapt nu este decît o aplicare de legi imuabile, formule fixe în care altcineva a transcris parametrii cu mult mai universali decît ne încîntăm noi că sînt.

Un om ca mine, ca tine, un om oarecare, măgulindu-se cu importanțe fictive, acordîndu-și-le sieși cu dezinvoltură și dărnicie, dar, în esență, un oarecine, ce se va împerechea conform hazardului legîndu-se cu jurămint să calce de-a pururî prin nisipul pustiei alături de o pereche nesemnificativă, presupusă de el drept absolut originală, osebîită prin trăsături adînci de toate

bărbat-su, nici cu nimic altceva decât cu POP-POP-TI-TI-ul din care nu mă mai simt în stare să ies, orice aş simula, spre universul înconjurător.

Marcela îmi face semn discret cu capul către uşa din spate. Şi eu, fără ca nimic să se modifice în aparenţă dintre noi, schimb instantaneu tematica POP-POP-TI-TI-ului, care pare să abordeze acum o dispută „serioasă”, pe subiect de serviciu.

În vestiar a pătruns o fată cu păr blond, alb de blond în lumina filtrată de sticla groasă a luminatorului, lumină împrumutând tuturor lucrurilor din jur degradeuri de nuanţe nefireşti.

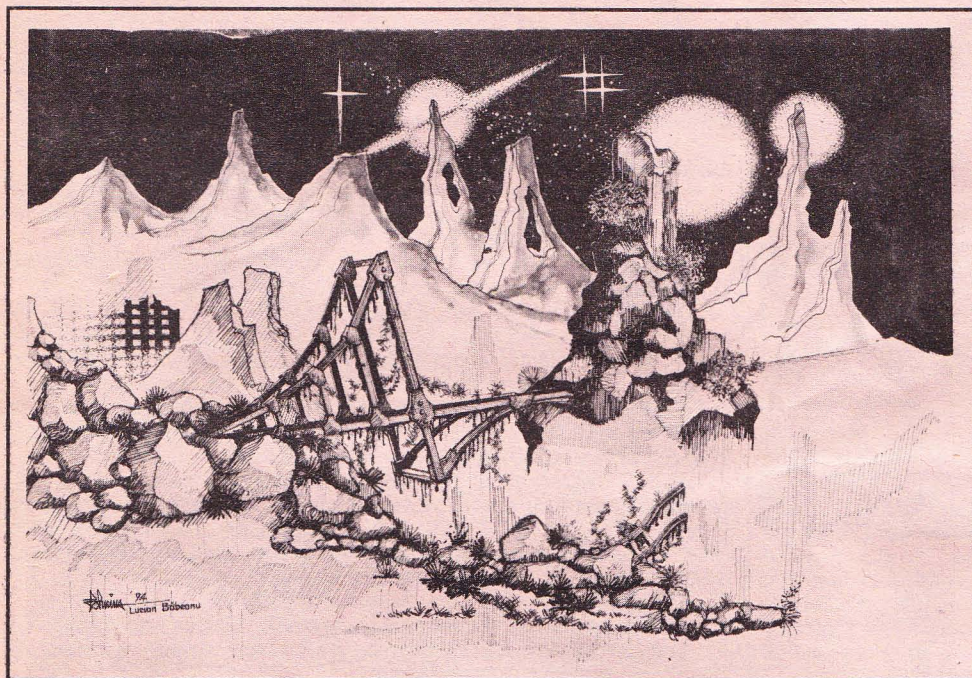
– Daţi-mi, vă rog, un umeraş, perechea de papuci şi halatul de care am nevoie, rosteşte făptura blondă cu voce suavă.

Deşi nu are nici pic de accent străin, se vede că nu-i „de-a noastră” după felul, dealtfel corect, dar prea corect, de a construi propoziţia şi de a se exprima, în general.

Stă cu spatele către mine. Este aplecată către Marcela, deasupra teighelei, nu-i zăresc decât profilul, iar ea nici nu mă ia în seamă. Poate că nici nu mi-a remarcat prezenţa. Pentru ea nu sînt decât „ceva” în uniformă, cam ca o mobilă, un simplu element de umplutură într-un spaţiu dat.

4 Şi, în fond, eu cine sînt? Ia, unul dintre mecanicii de întreţinere a piscinei la care vine să se scalde fata asta bogată de prin alte părţi, rătăcită aici ca să-şi petreacă vacanţa, sau cine ştie din care alt motiv obscur.

Bolnav şi obosit, nu mai fac faţă realităţii. Stress-ul mă demolează. Nu mai întrezăresc nici o soluţie de îmbunătăţire a situaţiei mele sociale viitoare. Mă simt apucat de fălcile de oţel ale unui animal mare şi rău care mă sfărîmă fără milă. Asist din ce în ce mai indiferent la propria mea ago-

nie şi nu mai am suficientă forţă nici măcar să mă zbat. Peste extrem de scurtă vreme, peste tot mai puţine ceasuri, numărabile aproape, termenul scadenţei va bate, şi pricep că nu am lăsat în urmă nici măcar o rază de speranţă. În zori, alb, gol şi vulnerabil, voi fi un boţ colcăind sub stele.

Cine am fost, cine mai sînt?

Am fost tînăr, am fost chipeş, am fost orgolios şi tare, am fost cinstit. Dar toate acestea nu mi-au ajutat la nimic, să nimic. Mă spulberă vîntul nemilos, şi în urmă-mi rămîne doar hăul avid, neputinţa şi dezolarea.

În vestiar intră Şefu', şi eu îl abordez să-i explic POP-POP-TI-TI, şi abia atunci fata cea blondă se întoarce către mine, şi o văd cum arată, şi mi se taie respiraţia.

Este nemaipomenit de frumoasă.

Şefu' tace şi el, şi o priveşte ca şi mine, cu gura căscată.

Vorba ceea: „Ce-i frumos îi place şi lui Dumnezeu”.

Fata zîmbeşte, trece pe lângă noi zicînd „pardon” şi urcă scările spre bazin.

Atunci ne dezgheţăm. Eu continui să bîigui POP-POP-TI-TI / POP-POP-TI-TI, şeful zice TI-POP-TA-TA, Marcela intervine mîeros TA-TA-POP-TI-TI-POP, şi totul reintră în firesc şi banal. Dpă un minut, eu mă retrag la mine în subsol, „la şobolani”, cum glumim, referindu-ne la locul meu de muncă, aflat cu un palier mai jos de al celorlalţi colegi.

5 Uneori îmi place să stau la taclale cu băiatul de la garaj. Cu ocazia asta intru la el şi trag cu coada ochiului la maşini. Spiritul forţei brutale, superficiale, fără trecut şi fără viitor, al veacului, zace întrupat în vehiculele strălucitoare parcate aici. Fiearele scilpitoare mustind de energie, cu toată criza bîntuind planeta – mostre ale inventivităţii unei civilizaţii tinere şi puternice, înălţîndu-se din mocirlă spre stele. Iată cîte obiecte diferite ca formă, destinate aceluiaşi scop!

Printre bijuteriile tehnice de aici, modele lansate cu mai multă sau mai puţină pompă de firme celebre, în ultimele zile am remarcat o minune cum n-am mai văzut. O marcă absolut necunoscută, a cărei amprentă încîrnată heraldic pe botul bolidului ne-a consternat, şi pe mine, dar şi pe băiatul de la garaj, mai ales pe el, care era convins că văzuse la viaţa lui cam tot ce s-ar fi putut vedea.

Geamurile-ogîndă sînt concepute de o asemenea manieră încît ne e imposibil să distingem ceva înăuntru. Caroseria îi era mult mai „scufundată” decât la maşinile obişnuite, drept pentru care nici nu i se zăreau roţile, complet mascate şi din părţi de aripile joase, sub care, oricît ne-am

am şi filmat-o de altfel. Pînă în momentul acela îi priveam pe americani ca pe nişte indivizi foarte îngîmfaţi şi foarte plini de ei, însă cînd i-am văzut într-o duminică dimineaţă, deci în momentul lansării, pe autostrăzile din jurul Centului Spaţial, veniseră cu zecile de mii să vadă, chiar de la mare distanţă lansarea şi cînd s-a ridicat în aer şi i-am văzut aplaudînd şi chiuind mi-am dat seama că au toate motivele să se simtă mindri de faptul că sînt americani şi au făcut ceea ce au făcut. Deci sentimentul cu care pleci din America este cel al unei mari aventuri pe care ai trăit-o indiferent dacă a fost de una, două sau treizeci de zile, o aventură pe care doreşti neapărat s-o repeţi.

– Ce pregăteşte Nemira pentru '94 şi ce îmi poţi spune despre antologia care va fi lansată la euROcon?

– Se vor continua seriile începute anul trecut, se deschid direcţii şi se abordează scriitori noi, poate ar trebui să spun ce se va întîmpla cu direcţiile deschise anul trecut: „Fundafîa” continuă şi cred că se termină anul acesta, ciclul „Dune” continuă cu alte două cărţi, urmînd ca anul viitor să se încheie cu ultimele două volume, terminăm ciclul dedicat fraţilor Strugaşki, în schimb tipărim un segment important din opera lui Stanislaw Lem, debutul acesteia va fi prin februarie-martie cu „Ciberiada”, de asemenea continuăm să-i publicăm pe Robert Silverberg, pe Norman Spinrad; ca nume noi, Luigi Menghini, Anne McCaffrey şi-am să mă opresc deocamdată aici şi voi completa cu numele româneşti printre care un titlu foarte important la vremea lui „Grădina zeilor” de Camil Băciu, va mai apare Lucian Merişca- „Aventurile unor pămînteni în Exterior” şi poate încă unul sau doi români, dar deocamdată nu vreau să fac promisiuni fără acoperire. Revenind la antologie, antologia asta ne sîcîie de vreun an jumate, doi că ar trebui să fie editată în România şi difuzată în străinătate, iar experienţele din '93: EuroConul din Anglia şi World Conul din San Francisco mi-au întărit convingerea că este absolut necesar. Americanii, mare lucru despre România nu ştiu, cel mult că e o ţară unde va în U.R.S.S., cel mult că e o Nadia Comăneci, ceva despre comunism şi un individ care a fost împuşcat şi cam atît. Despre literatura de science fiction din România aproape nimic, aproape nimic ca şi despre literatura din Europa, deci nu trebuie să ne supere prea tare. Despre Europa şi literatura science fiction... în afară de fraţii Strugaşki şi Stanislaw Lem sînt informaţii foarte puţine în Statele Unite, de altfel producţia editorială americană este foarte protecţionistă, se citesc între ei şi nu acceptă un autor care să nu fi trăit măcar puţin pe continentul american, de aceea este nevoie să se facă totul pentru a penetra şi pe piaţa lor. Nu neapărat pentru a face mare vîlvă cu o carte tradusă în limba engleză, dar măcar pentru a se şti că există undeva în Europa o ţară unde se scrie science fiction. Şi antologia de-aicea a plecat, fie o antologie bine întocmită, criteriul de selecţie este unul singur şi anume valoarea textelor în comparaţie cu ce se produce în străinătate, un criteriu de export, ediţia e îngrijită de Romulus Bărbulescu şi George Anania avînd ca redactor de carte pe Bărbulescu junior, este în traducere la Cezar Ionescu, iar stilizarea va fi asigurată de N. Lee Wood, soţia lui Norman Spinrad. Deci ca va fi gata la euROcon şi acolo va fi lansată în dorinţa de a sparge barierele limbii române, barierele puse faţă de cultura română şi de a sparge nepăsarea unor oameni care ar fi putut de mult să o facă în ultimii 20-30 de ani. Sper să fie un succes şi un prim pas în direcţia unei mai bune cunoaşteri a produselor româneşti.

– Mulţumesc şi să ne vedem la lansare.

A consemnat
Ionuţ BĂNUŢĂ

străduit, nu am izbutit decât să bănuim niște cauciucuri late și mici, ca de „formula 1”. Designul degaja și el un aer imperial, de nezdruncinat. Era extrem de lată, robustă și turtită, iar suspensiile ei erau absolut colosale: prima oară când ne-am sprijinit de ea a fost gata-gata să-mi rup gîtul. Faruri îngropate, portiere invizibile, tot ce vrei și ce nu vrei avea mașina asta! Sub neonul subteranei era atît de argintie că părea să iradieze lumina din jur, mai degrabă decît s-o reflecte. Pînă și numărul îi era absolut aiurea, în loc de litere și cifre, purtînd semne stilizate, de neînțeles.

După cîteva zile îl întrebam pe băiat a cui era mașina, fiindcă mi se părea curios să o regăsesc aici în fiecare zi. O dată, rătăcită din greșeală, hai, să zicem, dar de o săptămînă parcă își făcuse casa la noi.

– E a unei puștoaice, o străinează ... Îmi spusese el. Ea, sau taică-su, ei sînt principalii investitori ai hotelului. El sînt „patronii”. Pe banii lor s-a făcut totul. Mă mir că n-ai remarcat-o încă. Vine la voi, la piscină. E una cu părul foarte-foarte blond, aproape alb.

6. Am pîndit-o cînd a ieșit de la bazin și am dat fuga, prin subsol, pînă la garaj, să ajung înaintea ei. Mă proptisem de un stîlp de susținere și fluieram a pagubă. Cînd blonda a apărut și ea, m-am mirat că deși era ditamai căluțul, cam cît mine de înaltă, se purta cu o delicatețe de păpușă.

I-am zîmbit, mi-a zîmbit, și, oprindu-se cu mîna pe un pliu al portierei, pliu pe care nici nu-l remarcasem atunci cînd cercetasem mașina cu băiatul de la garaj – se vedea treaba că trebuia să știi exact locul pentru ea, apăsînd pe clapa de metal, aceasta să se deschidă dîndu-se peste cap – blonda m-a scrutat întrebătoare, crezînd probabil că aștept ceva de la ea.

– Nimic, domnișoară, nimic... am bălmăjit eu cuvintele, încurcat. Voiam doar să văd cum e autoturismul pe dinăuntru...

– Vrei să te urci? a întrebat blonda, parcă uimită.
– Nu, nu! Cum mi-aș permite? Nu, doar voiam să-mi arunc ochiul să văd bordul cînd deschideți ușa...

– Dacă te interesează, poți să urci, a zis ea, foarte binevoitoare, întredeschizînd a invitație portiera.

După aceea a roșit, și, nu știu de ce, am roșit și eu, murmurînd:

– N-aș vrea să abuzez...

– Deloc. Încotro stai? Te pot duce pînă acasă...

7. Îmi venea să intru-n pămînt de rușine. Nici nu știam dacă am voie sau nu să-i explic că sînt în timpul programului și că n-am posibilitatea să părăsesc legal incinta hotelului, mai cu seamă că nici cu străinii nu prea eram sfătuiți să stăm la discuții – dar ce să mă mai complic? băiatul de la garaj îmi făcea semne desperade să-mi iau elan – mi-am făcut ochisorii roată și n-am mai zărit pe nimeni altcineva în afară de noi pe acolo – băiatu-mi făcea semn din spatele blondei: „du-te, nu fi fraier!”, ondulîndu-și totodată gîtul ca un șarpe încercînd să vadă cadranele bordului luminat, din care așa, de sus în jos, nu pricepusem nici eu mare lucru, și am zis atunci „Hai să merg, dar nu-i nevoie să mă conduceți nicăieri anume, ci doar rulați așa, un pic, ori încotro, și cobor într-o clipă, nici n-o să sesizați că am fost”, după care am urcat în mașină, ferindu-mi cu grijă creștetul de pragul scund. Mi se părea atît de joasă ca o jucărie, încît îmi fusese teamă să nu cumva să fiu prea bine dezvoltat pentru marca asta de autovehicul. Cînd am ridicat privirea, de dedesubt, parbrizul mi-a apărut galben-rozaliu, luminos ca și cînd soarele ar fi luminat dintr-o dată interiorul garajului. O mașină a intrat în mare viteză, și băiatul s-a îndreptat spre ea. Privind peste umărul blondei, am observat coborînd, din mașina oprită în spatele stîlpilor, un tip în salopeta hotelului.

8. Blonda a demarat în trombă înfundîndu-mă pur și simplu în scaun. Am strîns din dinți, holbîndu-mă îngrozit la defilarea stîlpilor de beton printre care mașina executa un slalom dement. Cînd ne-am angajat pe pista prin care se ieșea din garaj, din față ne-a venit un alt vehicul în mare viteză, atît de repede îndreptîndu-se drept către noi, că geamu-i părea, ca și al nostru, oglindă. Am închis, pur și simplu, ochii. O fracțiune de secundă mai tîrziu eram deja pe autostradă. M-am minunat prin ce miracol scăpaserăm nevătămați.

– Ptiu! fir-ar, făcea-r-ar și dregea-r-ar! am izbucnit cu năduf la adresa ăloră de ne pusese viața-n primejdie. Cum or fi intrînd ăștia așa în garaj fără să se asigure!...

Și POP-POP-TI-TI / POP-POP-TI-TI, tot așa mai departe, fascinat de zîmbetul misterios din profilul blondei conducînd cu dezinvoltură.

Dar, privind înaintea prin geamul strălucitor, am remarcat subit că mașinile pe lîngă care treceau atît de lin, nu stăteau nici ele. Sau, mai precis, nu am remarcat, ci am dedus că nu puteau staționa, unele chiar pe banda rapidă, așa că m-am înecat în cuvinte, simțînd că mă ia amețea. Nu înțeleg cum, stomacul mi s-a întors pe dos în asemenea hal că am avut senzația că stă în piept, cu nasul înfip într-o materie viscoasă, întors cu picioarele-n sus, ca parașutiștii.

„Mamă, asta-i nebună!” mi-a fulgerat prin minte, și nu am răsuflet mai ușurat decît după ce am răzbit pe autostrada către mare. Am presupus că afară trebuie să se fi întunecat, fiindcă lumini aprinse au prins a defila către noi pierzîndu-se într-o clipă în urmă. Dar prin parbrizul derutant, totul continua să se străvadă însorit, ca la amiază.

– Vă grăbiți foarte tare? am murmurat către blondă.

– Eu? s-a mirat ea. Nici gînd! TU te grăbești, după cîte am înțeles.

Asta cam așa era, dar totuși graba mea nu era la maniera la care să mă întorc înapoi cu picioarele înainte.

Fără să-și ia ochii de la cataracta de lumini în care ne prăbuseam, fata a întins o mînă și a declanșat un casetofon, oarece, că peste noi a răbufnit o muzică extraordinară. Era ceva progresiv, o polifonie sintetică al cărei ritm cînd se frîngea, cînd se împletea în țesături de fraze melodice diafane, de necuprins cu mintea. Au ăștia, dom'ne, niște formații nemaipomenite, de răsăr în fiecare zi cîte două-trei, ca ciupercile după ploaie. Nu ca la noi, să rămînă cîte-un ghilabadist o mie de ani să-ți zică de-ale lui Gică Petrescu pînă-ți crește barba albă.

– Cîți ani ai? am întrebat-o pe blondă.

– Cîți îmi dai? mi-a răspuns ea.

Mă uitam la figura-i concentrată asupra volanului despicat, ca de avion, al mașinii.

– Nu știu. Nu-mi dau seama, am zis.

– Cincisprezece.

Am căscat gura ca prostul.

– Dar nu încerca să faci paralele... a continuat. Tu cît ai?

– Treizeci, am murmurat.

– Sînt mai mare ca tine, a zis.

Mă uitam la ea prostit.

– Cum adică? am întrebat-o.

A tăcut o vreme, privind pe geam drept înaintea, fără să clipească.

– E greu de explicat, a zis. Nu o să înțelegi.

Mi-am aruncat iar privirea afară. Luminile veneau către noi ca fulgerul, nici nu mai pricepeam ce reprezintă: faruri, focuri, lumini de orașe... Un punct violet ca un mic soare răsărea undeva, înaintea, în centrul parbrizului. Apoi creștea pînă acoperea orizontul, trecînd pe lîngă noi într-o diră incandescentă ce se pierdea în urmă. Forme și culori vii, ciudate, ca și cînd ar fi luat contur din neant: nori luminescenți, îngrămădiri de bulgări de lumină, uriașe pete de roșu, mase verzi de flacără. Un delir. O beție.

„Beția vitezei”, mă gîndeam.

– Tu nu ai visat niciodată o femeie? Femeia-din-vis?

– Ești căsătorit? m-a întrebat ea îngândurată.

– Da.

Am vrut să mai adaug ceva, dar ce să mai spun? POP-POP-TI-TI ? În nici un caz! Discuția cu fata asta, întâlnirea noastră, îmi stîrneau impresia că aș putea, acum ori niciodată, să ies din stupizenie. Vedeam ceva dincolo de cursa de șoareci în care mă simțisem închis de atîta amar de vreme că renunșasem pînă și la speranțe.

– Ei bine, a continuat ea, relaxîndu-se pentru prima dată de la plecare și întorcînd ochii spre mine (mașina gonea mai departe, ca din pușcă), ei bine, poate că nu te-ai gîndit niciodată la una ca asta, dar femeia din visul tău trebuie să viseze și ea ceva. Visul ei este un bărbat. Ești tu.

Am cumpănit în minte ipoteza. Da, dacă ea este visul meu, de ce nu aș fi, la rîndu-mi, visul ei. Așa era firesc.

– Între tine și ea există însă o prăpastie de timp. Între tine din visul ei și tine cel real se cascadează o cataractă de 5-10 ani. Între visul tău și ea, aceeași cataractă, dar cu semn contrar.

– Dar atunci... am tresărit, străpuns de o idee.

– Da, spune! a părut ea interesată de ce voiam să zic.

– Atunci, eu cel prezent, sînt trecutul visului ei. Vorbind despre visul ei, ea mi-ar vorbi despre viitor.

– Exact, a confirmat blonda.

– Foarte interesant.. am murmurat. Și tu... pardon (mi-am luat seama imediat), și ea...

– Nu-i nimic, mi-a zîmbit blonda. Continuă.

– Și ea, cea din prezentul visului meu, este trecutul celei reale.

– Întocmai, a confirmat fata.

– Cei doi din vis sînt despărțiți de o crevașă de timp aruncîndu-i pe veci departe unul de celălalt!

– Absolut corect, a aprobat ea.

– Ce porcărie! am exclamat. Întreaga lor viață reală sună asemeni unei sinucideri spirituale.

Fata nu a mai zis nimic.

De departe, din zare, se îndrepta către noi un soare galben.

L-am depășit iute, înfingîndu-ne într-o pată de verde și albastru.

Într-o clipă m-am regăsit în trepidația autostrăzii. Ca și cînd mi s-ar fi luat o pînză de pe ochi, recunoșteam în petele de lumină bulevardul,

hotelul, poarta garajului. În frîna care a urmat mi s-a părut că mă dau peste cap. Atmosfera de ulei s-a retras. Am zărit venind peste noi din întinericul garajului o mașină cu geamuri ca oglinda. Am strîns involuntar din pleoape.

Cînd am oprit, am avut impresia că într-o lumină din dreptul ușii zăresc un ins în salopeta hotelului, lîngă care o fată blondă urca la volan, dar portiera s-a trînit imediat și mașina abia întrezărită a demarat, într-o clipă, în mare viteză. Nici nu știu cînd i-am mulțumit blondei, mașina a țîșnit pîrînd că nici nu atinge solul, clipind din luminile roșii de poziție. Băiatul de la garaj venea către mine, consternat, întrebîndu-mă cînd m-am întors:

– N-ai mai plecat cu blonda? se uită la mine de parcă nu-i venea să-și creadă ochilor. Ești un fraier!

Nu i-am răspuns nimic. În mintea mea se oprea o stranie disociere.

Am intrat în vestiar, alurit. Marcela, prinsă într-o șuetă cu Șefu', măcănea monoton: TI-TI-TA-TA-TI-TI-POP / TI-TI-TA-TA-TI-TI-POP. Dintr-o dată urechile minții mi s-au deschis și am priceput ce spune:

– Bărbatu-meu este cel mai de comitet om din lume. Nu mă controlează niciodată cînd vin, unde mă duc, ce fac. Mai zilele trecute l-am și întrebat dacă nu se teme că s-ar putea să-mi fac de cap cu altcineva, și el mi-a răspuns „Treaba ta”. Ce părere aveți? „Treaba ta”.

– Și nevastă-mea la fel, m-am băgat eu în vorbă. Mă auzeam fredonînd un cîntec necunoscut și nou, de care mă minunam, de parcă, străin de mine însumi, aș fi asistat la un spectacol dat de altcineva în rolul meu:

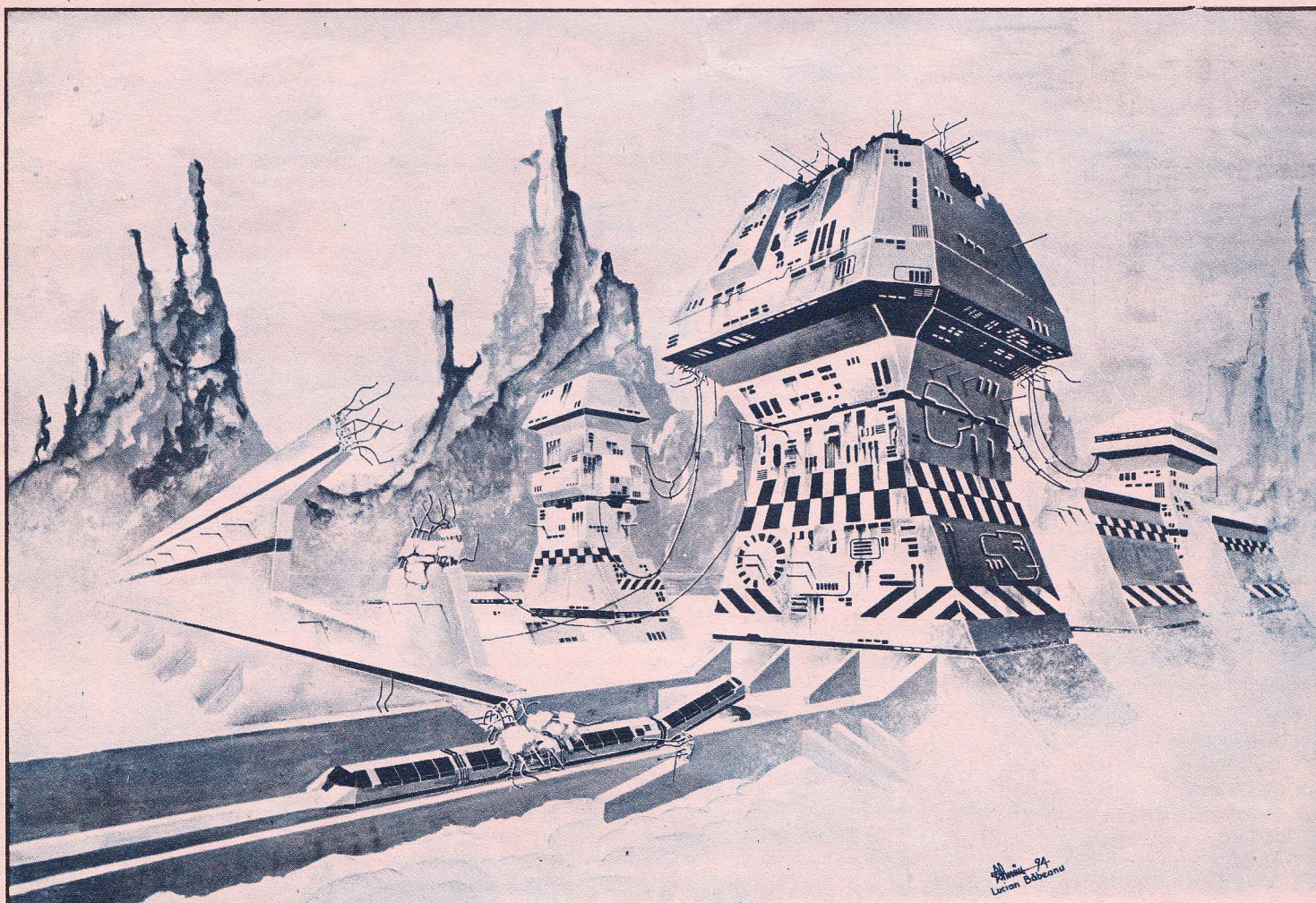
– TA-TA-TA-POP-POP-TI-TI-POP/ TA-TA-POP-POP-TI-TI-POP.

Șefu' intervenea și el din cînd în cînd:

– POP-PI-PA-TA-TA-TI-PI-POP / POP-PI-PA-TA-TA-TI-PI-POP, punctat de Marcela:

– TI-TI-TA-TA-TI-TI-POP/ TI-TI-TA-TA-TI-TI-POP.

Și noi sîntem la fel. Și noi sîntem tot așa. Nu-i nevoie să afișezi dezgust față de personajul descris, așa cum nici față de tine nu resimți nimic deosebit. Sub-zistînd asemeni, astăzi, un secol și mai bine ne desparte, durata crescînd direct proporțional cu pătratul distanței. La întrebarea pusă pusă azi, răspunsul tău va ajunge prea tîrziu, niciodată, se poate spune, cum îi plăcea înțeleptului Costea Andrei să mă citeze adesea.

Grafică de: Lucian BĂBEANU

Plan editorial

NEMIRA

ianuarie - iunie 1994

Colecția

BABEL – HORROR

Stephen King – CHRISTINE
W.P. Blaty – EXORCISTUL
Dean R. Koontz –
ÎN SLUJBA ÎNTUNERICULUI
Stephen King – MISERY
Dean R. Koontz – MIEZUL NOPTII
Stephen King – IT

Colecția

NAUTILIUS

Chiar Asimov v-ar fi îndemnat să le citiți
Isaac Asimov – A DOUA FUNDATIE
Gerard Klein – GAMBUTUL STELELOR
Robert Asprin și Bill Fawcett –
MERCENARUL
Norman Spinrad – AGENTUL HAOSULUI
Rose Estes și Tom Wham –
SABIA LUI SKRYLING
Daniel Walther – AMBUSCADĂ PE ORNELLA
Marco Pensante – ZIUA ÎNTUNERICULUI
Robert Silverberg – PASAGERII
Katherine Kurtz – ÎNȚIATUL
A.E. van Vogt – SLAN
Philippe Curval – TOȚI SPRE EXTAZ
Lucian Merișca – AVENTURI ÎN EXTERIOR
Isaac Asimov – MARGINEA FUNDATIEI
Philippe Curval – NISIPURILE DE PE FALUN
Camil Baciu – GRĂDINA ZEILOR
Anne McCaffrey – DOONA
L. Menghini – REACȚIE ÎN LANȚ
Philip K. Dick – TIMPUL DEZARTICULAT
Frank Herbert – COPIII DUNEI
Norman Spinrad – STĂPÎNUL SVASTICII
Fredric Brown – HOINAR PRIN SPAȚIU
Robert Silverberg –
INTERFEȚE PERICULOASE
Gerard Klein – UCIGAȘII DE TIMP
Roberto Quaglia – VAGABONDUL INTERSPAȚIAL
Mihail Grănescu –
CÎNTECUL LIBELUNGILOR
Isaac Asimov – FUNDATIA ȘI PĂMÎNTUL
Brian Aldiss – GREYBEARD
Abraham Meritt – CORABIA ZEITEI ISHTAR
Isaac Asimov – FUNDATIA RENĂSCUTĂ
Frank Herbert – ÎMPĂRATUL DUNEI
Norman Spinrad – CAVELRII TORȚEI
U.K. Le Guin –
MÎNA STÎNGĂ A ÎNTUNERICULUI
Poule Anderson – DANSATOAREA DIN
ATLANTIS

Lee Killough

De împărțit aceeași casă

Lee Killough a scris pentru FDSF o serie de povestiri deosebite care se inspiră din aceeași temă (viitorul artelor) și au același decor (o colonie de artiști numită Aventine). Povestirile sînt separate și se pot citi izolat. Cea care urmează povestește vizita făcută în Aventine de Selene și Amanda, două personalități deosebite care împart trupul aceleiași tinere și frumoase femei.

Amanda Gail și Selene Randall au sosit în Aventine în pauza de toamnă, cînd și ultimii locatari ai verii se întorseseră la slujbele lor sau plecaseră în sud după soare, iar pînă la iarnă mai erau cîteva săptămîni. În oraș abia dacă au fost observate și dacă obișnuita mea colegă de cameră nu s-ar fi deplasat (prin trecătoarea cosmică Diana Mountain) la o Convenție a Artiștilor Astrali, poate că ele n-ar fi fost pentru mine nimic mai mult decît cliențe; cîte o dată noaptea cînd nu pot dormi doresc să-și fi ales altă agenție imobiliară sau să fi venit în altă perioadă.

Singur în plictisul toamnei, ăsta eram eu în clipa cînd Amanda a pășit în biroul meu purtînd semințele tragediei la care mă alesese grădinar.

„Matthew Gordon?” a întrebă cu voce slabă, dulce-ezitantă care-mi amintea de emisiunile electorale din ultima campanie cînd lăuda virtuțile senatoriale ale lui tătici, „Sînt Amanda Gail. V-am scris în legătură cu închirierea unei cabane”.

Am aprobat? Am primit scrisoare dumneavoastră. Fotografii erau nedifecătoare. Nu numai că am fost surprins s-o găsesc mai înaltă decît credeam, aproape cît mine, dar nici o cameră de luat vederi n-a prins vreodată strălucirea ce plutea pe fața limpede și netedă și îi dădea un aer de Madonă din Renaștere, un farmec nostalgic al valurilor de păr arămiu și rochiei cu talie înaltă stil Regency. Am întrebă „Cîte persoane?” Ochii, cu strălucirea caldă a aurului mă priviră printre gene. „Eu singură”. Am aprobat din nou, în timp ce mă întrebam mirat dacă Amanda Gail se poate considera vreodată cu adevărat singură. Cearta violentă și apoi divorțul dintre fosta campioană olimpică Margot Randall și Senatorul Ch. Christopher Gail au produs o ruptură traumatică nu numai în copilăria Amandei, ci în chiar psihicul ei. Acum 5 ani cînd Margot Randall a murit într-un accident de novercraft și Amanda a rămas definitiv la Washington, s-a descoperit pe neașteptate că aproape toată copilăria, Amanda Selene Gail a avut personalitate dublă: Amanda Gail dar și o alta ce-și spunea Selena Randall. Știrea și hotărîrea lor de a rămîne persoane juridice distincte le-au trecut pe locul I din coloanele presei de scandal.

„Senatorul Moran mi-a spus că aici aș putea locui retrasă, fără publicitate. Este adevărat?”

„Da. Aventine are destui cetățeni bogați sau celebri ca să ia în seamă unul în plus și cum la noi nu sînt hoteluri, transport în comun, iar telefericul din Gateside e singura cale de acces în afara avioanelor particulare, am reușit să descurajăm reporterii și curioșii.”

„Minunat” și zîmbi. Zîmbetul ei era cu totul remarcabil și aducea strălucirea pînă la incandescență.

„Mașinuța mea e afară. Am să vă arăt ce am disponibil”. Aveam o listă cu căsuțele ale căror proprietari de vară autorizau închirierea pe timpul iernii contra întreținerii proprietății și acestea erau cam peste tot în Aventine, de la apartamente lingă piața mare, pînă la cabane izolate în pădure și de-a lungul malurilor celor două lacuri: Lunamere și Heliomere. I-am spus toate astea Amandei în timp ce ne instalăm în microautomobilul meu și smulgeam obiectul din inerție. Atracția turistică de bază pe Lunamere era înghețul total de iarnă avînd ca rezultat 16 km² de gheață pentru patinatori. Heliomere era alimentat de izvoare calde și apa avea 35⁰ C, bună pentru înot tot timpul anului.

„Nu sînt bună înotătoare, dar prefer apa caldă celei înghețate”. Am condus-o la o cabană tip A la nr. 43 Apollo Drive, pe malul de jos al lacului Heliomere. Era numai bună pentru o singură persoană, avea platformă de lemn și balustradă de jur împrejur, și trepte spre plajă. Amanda admiră întinderea albă de nisip ceea ce ar fi flatat Consiliul Municipal; trebuie că au cheltuit ceva ca să importe tonele alea de nisip din cine știe ce lume îndepărtată a Sistemului și să acopere cu ele muchiile stîncose din peisajul original.

Interiorul cabanei i-a smuls Amandei unul din zîmbetele acelea neimitabile. Totul era mochetat și în timp ce se îndrepta spre bucătărie, cînd mergea pe spațiul din fața căminului, și cînd se întoarse să vadă dormitorul, fiecare locșor atins de piciorul ei își schimba culoarea într-un galben palid. S-a oprit surprinsă la început și a rîs, apoi și-a plimbat mîna pe spătarul unui fotoliu.

Fotoliul și-a schimbat prompt culoarea realizînd un motiv din verde pastelat și galben lămiios. „Polisenzitive”, zise surprinsă. „Păi, n-am mai văzut așa ceva de cînd eram mică”. Se așeză în fotoliu, privind valul de culori ce înainta pe toată suprafața și contururile schimbîndu-se și atenuîndu-se amuzant, „Ce drăguț”. Din nefericire nu era chiar așa tot timpul.

Materialele psihosenzitive terestre sau extraterestre care trebuiau să împrumute poli senzitivelor datele personalității proprietarului și dispoziției sale deveneau nocive dacă erau în folosința mai multor persoane sau dacă proprietarii erau ființe hipersensibile. Ele dezvoltau forme și culori al căror efect asupra oamenilor mergea de la digestia simplă, la greață violentă. Polisenzitivele erau inofensive pentru Amanda, căci puteau să o recunoască pe ea și alter ego-ul ei fără conflicte de culoare. Amanda zise „Cred că am s-o ia. Vreau să semnez contractul”. Îi trecu brusc prin minte: „Selene trebuie să semneze și ea?” Lumina-i scăzu din intensitate, apoi se stîns, lăsînd în loc o față slabă într-o rochie demodată. Ridică mîna și-și aranjă o buclă arămie deasupra timpiei. Am liniștit-o. „Nu-i nevoie. Nici o autoritate nu v-ar recunoaște ca entități diferite. Ce semnează una e legal valabil și pentru cealaltă.” Eram surprins de efectul întrebării anterioare asupra ei. Mi-am pus cît mai multă căldură și înțelegere în glas. „Atunci să mergem înapoi la birou și să semnăm. Vă puteți muta chiar azi” Coborînd muntele, i-am arătat vilele și proprietățile unora din celebrii noștri concetățeni: Lilith Manors, vedeta, scriitorul Forest Jovich și extraterestrul nostru simpatic Gephhal Gephhamma. M-am simțit recompensat cînd

am văzut strălucirea revenind în preajma ei. La birou i-am explicat că proprietarul închiriază cabana numai până în mai. Condiția îi convenea și ei? „Cred că voi pleca până atunci, poate chiar mai înainte. Mi-am luat o vacanță scurtă, până o să mă hotărâsc ce-o să fac de aici încolo”. M-am mirat „Ți-ai părșit tatăl?” Ea își coborî ochii. „Tata s-a recăsătorit luna trecută. Nu mai are nevoie de mine, și oricum o femeie la 26 de ani trebuie să aibă casa ei”. „Nu-ți înțeleg totuși intenția. Ca balerină ai câștigat aprecierile criticilor”. Strălucirea-i pâlî din nou „Selene dansează. Eu n-am nici o legătură cu asta. „Dar dacă ea știe” Am început, dar văzînd că strălucirea îi pierise complet „Iartă-mă. N-am vrut să te mîhnesc. Mă întrebam numai... Ca toată lumea”. Nu-i simțeam amărăciunea în voce dar avea o modulație a tonului care trăda. M-am întors la afaceri: „Dacă în mai nu vei dori să pleci, o să-ți găsesc altă locuință.” S-a legat din nou de bucla rebelă. „În mai vei discuta cu Selene.”

Eram din ce în ce mai serios. Ziarele au scos subiecte grase din modul cum Amanda și Selene și-au împărțit timpul, dar cum nimeni nu știa ceva concret toate au rămas simple speculații.

Doar vechea împărțire a timpului de custodie a copilului, se cunoștea public: Din ianuarie până-n iunie pentru Margot Randall. Iulie până-n ianuarie pentru Senator. Se părea că fetele își împărțeau la fel anul. Mi-am mușcat limba înainte de a veni din nou cu vreo întrebare indiscretă și m-am grăbit să-i aduc contractul de la secretara mea. Cît timp își folosea degetele la mașina de scris analizam diferența între ceea ce simțea Amanda pentru Selene și ce se scrisese în ziare. Acolo totul părea al naibii de nostim așa că acum cîțiva ani tot felul de indivizi care sperau să găsească altă personalitate sau chiar două trăind liniștite în interiorul aceluiași trup cu ei goneau către canapelele psihoanalizatorilor. Știu pe unii perfect normali care erau atît de luați de val încît maimuțeau dedublările de personalitate.

A. era încă închisă în ea cînd i-am dus contractul. I-am oferit persoana și mașina mea pentru transportarea lucrurilor de la stația de teleferic la cabană.

A acceptat, și-n timp ce adunam bagajul cuprinzînd și un cufăr enorm care aproape a umplut mașina, m-am străduit să fiu amabil și amuzant. În final am reușit s-o fac să strălucească din nou. Ne-am despărțit după ce i-am lăsat cheile, numărul meu de telefon și sfatul de a ține închise ușile cît cabanele vecine rămîneau pustii. I-am promis s-o chem la telefon a doua zi ca să aflu dacă mai are nevoie de ceva. „Dar, te rog nu prea devreme”, zise „îmi place să dorm pînă mai tîrziu”.

„Atunci ce-ar fi să vin pe la amiază. Putem lua masa undeva și am să-ți arăt împrejurimile”, zîmbi. „Sună ca o propunere atrăgătoare”. Tot lîngă Heliomere locuiau și eu, cam la un km de cabana Amandei. Mă cam scol devreme și a doua zi cînd îmi făceam plimbarea de dimineață pe plajă, n-am găsit nici un motiv ca să nu trec pe la cabana ei. Aș fi aruncat o privire așa ca să văd dacă totul e în ordine, și apoi m-aș fi întors s-o iau la prînz cum ne înțelesesem.

Tocmai savuram porții serioase de abricont pe nări și pe trahee și efectul supraréalist al aburilor ridicîndu-se deasupra locului de culoare roz cînd am văzut-o pe Amanda alergînd de-a lungul plajei înaintea mea, cu părul fluturînd liber ca o flacără.

O clipă am intrat în panică, dar am realizat că purta tricou și șort și pur și simplu alerga, nu fugea de ceva sau cineva. M-a văzut în aceeași clipă. S-a răsucit ca și cum ar fi vrut să-și continue alergarea, apoi s-a oprit și a așteptat s-o prind din urmă. „Credeam că-ți place să dormi dimineața”.

„Mandy doarme” zise pornind mai departe. Aproape că m-am împiedicat cînd m-am întors s-o privesc „Ești Selene!” Chiar că arăta altfel. Ținea capul sus, asta o făcea mai înaltă. Privea direct în ochi, nu printre gene, iar culoarea irisului avea acum ceva din cenușii metalic al topazului.

Alergînd ușor lîngă mine, răspîndea în jur atîta energie încît părul de pe brațul de lîngă ea se electrizase. Pînă și vocea i se schimbase, avea timbrul mai înalt, hotărît și ritmul cuvîntelor rapid. „Astăzi ești șefă de cart?” am întrebat. „Nu”. Își aruncă părul pe spate „Oficial nu ies decît în ianuarie. Am venit pentru antrenament”. Am ridicat din sprîncene „Silitoare fată!”. „De nevoie. Dacă nu exersezi zilnic fac întinderi și nu-mi ies elevațiile”. Fără să încetinească ritmul scutură din cap și zîmbi. „Elevațiile”. Se opri și se întoarse către mine „Vreau să te rog ceva. Mandy nu știe de antrenamentele mele, n-ar înțelege ce importanță au pentru mine. Așa că azi la masă te rog să nu-i spui că m-ai văzut”. M-am încruntat. „Dar dacă tu știi de întîlnirea de la prînz, ea de ce nu știe de antrenament?” „Eu sînt trează tot timpul. Ea e conștientă numai cînd iese”. Nu părea prea echitabil. Parcă mi-ar fi citit gîndul, zise. „N-am vrut-o eu. Așa merg lucrurile”. Porni către cabană, înclinată în față ca și cum s-ar fi luptat cu o leșă invizibilă. Aproape că azeam duitul energiei electrice din lăuntrul ei. „N-ai să-i spui, nu-i așa?” a întrebat neliniștită. M-am gîndit un moment. Prezența Selenei nu prezenta nici un pericol, mi-am zis: „Nu, nu-i spun”. A oftat ușurată. „Gordy, ești un prieten adevărat. O să ne mai vedem”. Și gata s-a rupt leșa. A țîșnit prin nisip și parcă asta n-ar fi fost de ajuns a început să facă roata și flic-flac înainte. A trecut de o colitură a plajei și s-a pierdut din vedere, tot rotindu-se; cînd am ajuns la curbă dispăruse.

La amiază Amanda mă aștepta dincolo de platforma cabanei. A coborît treptele în fața mașinii cu o grație de regină, cu totul în afara teribilei energii stăpînite de Selene, încît greu ai fi crezut că folosesc același suport fizic.

„Bună dimineața, Mr. Gordon!” Zîmbi lăsîndu-mă fără respirație „Unde mergem?”

„La o cafenea: Galeria”. În afară de faptul

Cronica

Eu și fesul red. șef Adrian Bănuță am fost prezenți la prima ședință din acest an a asociației, se pare foarte cunoscut după „RomCon-ul” din 1993, „Quo Vadis” din Ploiești.

Ședința s-a desfășurat sub bune auspicii și a debutat cu amenințarea că cei care vor fuma o vor face în stradă, timpul umer și friguros fiind un argument suficient de convingător pentru o prezență bună în sală. Din surse autorizate am aflat că membrii cenaclului își prețuiesc în mod deosebit șeful – dnul Dan Tărăcilă, căci în clipa cînd acesta, în urmă cu puțin timp, a încercat să-și dea demisia, a fost refuzat cu indignare. Au fost prezente aproximativ douăzeci de persoane care nu s-au sinchisit de vremea dubioasă considerînd că activitatea în sînul cenaclului e cu mult mai importantă decît să-ți numeri banii sau să faci copii.

Așa am aflat că după 6 luni de provizorat Dan Coroiu și-a plătit, în sfîrșit, cotizația (trei sute de lei pe lună). Firește că salariul de inspector șef nu i-a permis pînă acum acest lucru. De asemenea cel care nu va plăti cotizația își va muta gîndul de la orice tabără de creație din cuprinsul anului în curs. Dănuț Ivănescu a fost de părere că garda reprezentativă a cenaclului va fi pe picior de activitate febrilă iar un oarecare Dan Tărăcilă a fost etichetat drept rezervă.

Se pare că „Quo Vadis” posedă reale posibilități materiale și financiare pentru că are și un trezorer și acesta în persoana trei Mihaela Gheorghe care a ridicat problema inflației majorînd suma contribuției bănești la suma de 500 lei, cu penalizările de rigoare pentru răii platnici (care abundă!) Pînă la urmă Petrică Sîrbu, Cătălin Ionescu, Iulian Dorobanțu și fanul traducător Bogdan Chirilă au ajuns la concluzia că vor face totul pentru propășirea pe mai departe a ceea ce se cheamă „Quo Vadis” – membru fondator al Federației naționale. Cu toții s-au îngrămădit să laude „Jurnalul SF” specificînd că nu vor renunța nici în ruptul capului la colaborare decît în clipa în care va fi lansată propria revistă, lucru care se va întîmpla foarte curînd.

Lucian BĂBEANU

N.n. Întrucît între timp evenimentele s-au precipitat în interiorul cenaclului se cuvin cîteva precizări: la ședința din 29.01 a.c.- la care am participat împreună cu Mihai Hăulică - Dan Tărăcilă și-a redepus cererea de demisie care i-a fost acceptată. Timp de o lună interimatul va fi asigurat de secretarul asociației Iulian Dorobanțu, mai cunoscut în fandom sub simpaticul pseudonim de Iulă. (Ionuț Bănuță)

de cenaclu

? %

Chiar dacă pe ansamblu nu este prea mulțumit de viața pe care o duce, de visat, Mister B. visează frumos. Poate tocmai de aceea atunci când, trează, își aduce aminte... dar să lăsăm asta. Chiar și trează are un motiv foarte întemeiat să fie mulțumit. Încă trăiește! Pentru a savura mai bine ideea și avînd și girul unei îndelungate activități în domeniul ascuțitei muchii ce separă viața de moarte, Mister B. ar folosi negarea alternativei: încă n-ă crăpat! Totuși visele sînt... mmm... chei.

Chiar și acum răstignit pe mijlocul patului imens de două persoane mirîte satisfăcut în somn, mîngîind cu stînga, numai cu stînga formele voluptuoase ale unei blonde sculpturale, naturală 100%, bineînțeles. Nici măcar o sutime de procent de metal-plastic. Gura întredeschisă, două petale însingurate, nările fremătătoare și ochii... limpezi, negri, albaștri, căprui, verzi (nu se poate hotărî) în care se reflectă buzele lui senzuale, mușcate de dinții de un alb orbitor, ochii aruncînd vîpăi (mai ales

uimită în fața unor construcții precum copacul casă, ale cărui camere se desfăceau ca buchetele de flori pe scările ieșind ca niște ramuri ici și colo din clădirea de la parter. Am mai văzut grotele și galeriile, scobite în faleza de lîngă lac; și aiureala îngrămădită numită Casa Veselă.

„Minunat”, zise, „Și locuiește cineva înăuntru?”. Dar ceea ce era cu adevărat minunat era după amiază în compania ei, la brațul meu și bucurîndu-se de fiecare lucru nou cu un fior de plăcere sau cu respirația tăiată de surpriză. În timpul după-amiezii a început să nu-mi mai spună Mr. Gordon, ci Matthew. Aș fi preferat Matt, dar cînd i-am spus-o și-a plecat ochii și a zis: „Dacă nu te deranjează, prefer o oarecare formalitate. Știi, tata spune că goana asta modernă spre intimitate promovează sexualitatea, dar nu favorizează conversația și înțelegerea reciprocă”.

Nu mă simțeam în stare să mă opun Senatorului. „Înțeleg că nu ți-ar place să-ți spun Mandy?”

„Nu!” Vehemența negației m-a făcut să tresar. Și-a coborît brusc tonul și a adăugat „Prietenii mei îmi spun Amanda.”

Am încercat, în timp ce o conduceam acasă, să mai smulg încă o oră-două împreună invitînd-o la cină. M-a refuzat zîmbind „Trebuie să termin despachetatul”. „Te pot ajuta”. A dat din cap. „În orice caz, mulțumesc pentru intenție.” Am făcut-o să promită că o să ne întîlnim și o să-i pot arăta și a doua zi casele din afara orașului, apoi am șters-o acasă gîndindu-mă mereu la ea, la compania ei plăcută și relaxantă. Și, mă mai întrebam cînd o s-o mai văd pe Selene.

Am găsit în dimineața următoare am un bilețel de la ea agățat de ușă.

„Gordy, de ce n-ai insistat cu cine de aseară? În atribuțiile de gazdă în casa Senatorului nu intra și pregătirea mîncării. Așa că dă-i lui Mandy prilejul să mîncească la gurmea, la o pensiune”. Nesemnăt, bilețelul avea un scris mult mai îngrijit decît mă așteptam la Selene, dar nu-mi puteam închipui pe altcineva scriindu-mi.

Am sunat-o pe A, la amiază. Fără să-i pomenesc de bilețel, am întrebato cum stă cu gătitul. „Păi, știi, arunc diverse lucruri în aceeași oală”. M-am înfiorat. „Ai nevoie de ceva mai bun. Am să telefonez la o pensiune bună ca să-ți iau un loc. Pînă săptămîna viitoare însă, cînd poți merge la pensiune insistă să iei masa cu mine, în oraș, sau gătită de mine”. Îmi pregăteam argumentele crezînd că va protesta, va spune că poate să-și poarte singură de grijă. Spre surprinderea mea a spus c-o voce înecată „Desigur, Matthew, ai dreptate. Îți mulțumesc pentru grija pe care mi-o porți”.

Dacă grija asta mă putea face s-o văd de 2 ori pe zi nu mai era grijă, ci plăcere. I-am mulțumit Selenei peste cîteva zile, cînd ne-am văzut dimineața pe plajă. „Ai nevoie de cineva care să-ți spună cînd să faci unele lucruri” mi-a replicat alergînd pe loc. A pornit mai departe. „Pot să alerg cu tine?” i-am strigat. S-a uitat în spate fără să se oprească. „Dacă ți faci plăcere, și mie îmi place să am pe cineva lîngă mine, cu care să vorbesc. Dar trebuie să știi de la început, cu mine o să te împaci mai greu decît cu Mandy”. Nu se putea spune că nu joacă fair. În diminețile următoare, dacă alergam prea încet mă lăsa pur și simplu în urmă. Tot ce gîndea și credea era foarte clar și nu avea nici o reținere cînd nu era de acord cu mine. Cu toate acestea nu erau dueluri verbale, nici mofturi. Era în felul ei la fel de astrăgătoare ca și fermecătoarea supunere a Amandei. Nu înceta să mă fascineze deosebirea dintre liniștea serioasă a Amandei și energia torențială a Selenei. Selene mă informa în continuare despre ceea ce ar mai fi fost de făcut în cabană sau pentru Amanda. În fiecare dimineață îmi dădea o notiță. Deși așteptam bucuros orice prilej s-o mai văd pe A. eram nedumerit de abundența hîrtuțelor.

„De ce așa, în scris?” am întrebato pe Selene.

În dimineața aceea lucra niște exerciții - tortură înfiorătoare care îmi făceau mușchii să protesteze numai privind-o. Nu-și întrerupea exercițiile niciodată așa că vocea ei se auzea cu pauze printre întînderi și încovoieri. „Obişnuința, cred”, totdeauna i-am scris bilețele lui Mandy. „Ca astea?”

„Cam la început... trebuia să-l spun... despre mine pe urmă să-i spun... cu cine m-am întîlnit... ce-am învățat la școală... în jumătatea mea de an... așa ca ceilalți să nu... aflu despre ... noi”. „Cînd v-ați despărțit?”

A făcut o piruetă. Balansîndu-se deasupra platformei începu să folosească marginea drept bară de exerciții. Mi-a aruncat o privire amoroasă. „Mereu curios, nu-i așa, Gordy”. Înainte să pot protesta, zîmbi:

„Ne-am individualizat când aveam șase ani. I-am spus Mandyei la șapte ani după ce am învățat să scriu și să citească. Alte întrebări?”

„Da. Ce să-i spun Amandei dacă mă întreabă cum fac de știu mereu când se strică ceva, sau are nevoie de ceva. Nu vrei să-i spun de tine, iar eu nu vreau s-o mint”.

Selene își continuă exercițiile „N-o să întrebe nimic. Întotdeauna cineva a avut grijă de ea. I se pare normal să știe cineva ce-i lipsește”. Se îndreaptă, roșie de efort. „Am să te anunț. Săptămîna viitoare e ziua Senatorului. Mandy o să te roage să mergeți să-i luați un cadou”. Îmi trînti o sărutare teatrală și dispăru înăuntru. Evident, Amanda telefonă puțin înainte de amiază, întrebându-mă dacă am timp s-o ajut la cumpărături. Cora mă privea dezaprobator dar agenda pentru înfîlîirile de afaceri era goală.

„Unde vă găsiți?” întrebă imediat ce am lăsat telefonul. „Pe undeva prin Gateside”.

Făcu ochii mari. Înainte să-mi spună părerea ei despre ieșitul în oraș în zi de lucru, am dispărut s-o iau pe Amanda. Chiar A, avea impresia că-mi cere prea mult, dar i-am argumentat că nu. Era o plimbare foarte plăcută, un drum de o oră, foarte frumos, magazinele din Gateside erau mult mai bune, cu mărfuri importante de pe Stargate. Și cum trenuri mergeau pînă la miezul nopții, aveam timp să mîncăm și să mergem la teatru. Asta a convins-o.

La sfîrșitul zilei, tot mai credeam că avusesem o idee excelentă, cu toate că mă dureau picioarele tot mergînd după A. prin tot ce se putea numi magazin în Gateside, ca să găsească un cadou potrivit pentru tatăl ei. Am obținut o masă la fereastră în cafeneaua Beta Gyg, ca să luăm o cafea și să ne odihnim un pic privind trecătorii și pe proprietarii de cafenele.

Amanda stătea rezemată sorbind cîte un pic și zîmbind mulțumită. „Sper că afacerile dumitale n-or să aibă de suferit dacă-ți pierzi atîta timp cu mine?” „Eu aș avea de suferit dacă nu mi-aș petrece timpul cu tine”. „Ești draguț. A, uite!” Arătă undeva afară către un gup de trecători cu părul într-un curcubeu de culori și purtînd pelerine aruncate neglijent pe umeri. „Probabil sînt de la Blue Orion Theatre, din capătul străzii. Vrei să vezi spectacolul deseară?” „Mi-ar place”. Mă privi printre gene. „Nu-mi aduc aminte să mă fi simțit atît de bine ca acum în compania unui bărbat”. Vocea îi era aproape acoperită de un zgomot de glasuri care creșteau venind dinspre ușă. M-am uitat la grupul din stradă care năvălea în cafenea conversînd tare și animat între ei.

Unul din ei, un bărbat înalt, mlădios, cu părul, pleoapele, unghiile vopsite în dungi funchsia și lavandă, ieși din grup și se îndreptă către noi cu un zîmbet. „Selena, iubito”, zise, „ce surpriză încîntătoare”. Amanda se dădu cu silă înapoi. Scaunul meu zgîrîie podeaua cînd mă ridicai. „Cine ești dumneata?” Se opri clipind către mine. Văzînd expresia de groază a Amandei se dădu înapoi și murmură nehotărît „Teddy – adică – Theodore Gerald. Selene și cu mine am fost parteneri și colegi de cameră acum 3 ani la Londra.”

„Nu sînt Selene” șopti Amanda.

Ridică din sprîncene „Ah-înțeleg-trebuie să fi cealaltă”. Îmi zîmbi din nou, „știi, cît am fost cu Selene, în lunile acelea, dacă n-aș fi știut dinainte, nu mi-aș fi putut da seama că...”

„Matthew, vreau să plec”. Amanda își căuta pelerina. Am ajutat-o să se ridice și să se îmbrace. Cu o mîna pe cotul ei am ieșit afară din Beta Gyg, lăsîndu-l pe dansator împietrit, cu gura căscată, uitîndu-se după noi.

Am luat un taxi care ne-a dus la gară. Amanda n-a spus nimic tot timpul, a stat cu mîinile strînse în poală. Am înconjurat-o cu brațul pe după umeri. La atingerea mea s-a crispat un moment apoi și-a rezemat fața de umărul meu. La stație așteptînd trenul, s-a așezat și a început să-și aranjeze părul.

„Iartă-mă. Pare ciudat să trec într-o stare ca asta dintr-o dată, dar de fiecare dată cînd îmi înlesnesc vreun prieten al Seleniei parcă simt niște păianjeni care se urcă pe mine. Toți sînt atît de... grotești”. Se cutremură. „Nu-mi dau seama cum poate trăi cu creaturile astea. Cred că se potrivesc cu felul ei de a fi. N-am vrut să fiu atinsă de vreun bărbat dar ea, – ea dorește să aibă orice bărbat care-i place, așa era și mama ei”.

M-am mirat. Vocea avea o nuanță cel puțin vicioasă.

„Tata putea să fie Președinte dacă nu era Margot Randall. Era vulgară, egocentrică, și cu totul imorală. L-a adus pe tata aproape în pragul nebuniei pînă și-a dat seama că ea nu-i era de nici un folos.”

Eram impresionat de vehemența ei și de critica implicită la adresa Seleniei. „Nu știi dacă și Selene e așa”, am spus cu glas ce intenționa să fie neutru „N-o cunoști de fapt personal.”

„Îi cunosc prietenii”.

Și cu asta subiectul era închis pentru ea. A fost calmă tot restul drumului. Mi-a căutat mîna după cîteva minute și a păstrat-o strîngînd-o din cînd în cînd. Mă simțeam foarte bine.

La cabană mi-a spus „Îmi pare rău că n-am fost o companie prea

stîngul), bogăția de păr ondulat, lung, blond (al lui, nu al ei). Și după aceea, cu coama în vînt, alergînd în plin soare, mîngîiat totuși de briza răcoroasă, e adevărat fără zina blondă, oricum, ea avea doar un rol estetic, călcînd cu toată talpa, rezistentă, împingînd cu vîrfurile, viteză, mai încet, mai repede, pe loc, cu spatele, joc de glezne... O desfătare, ce mai? Dar...

De cînd își aducea aminte, pentru omul nostru trezirea din somn se desfășoară după un adevărat ritual, determinat în parte de tabieturile lui, în parte de condițiile în care trăiește la un moment dat și influențat puternic și de evoluția de-a lungul anilor a vîrfurilor de metal-plastic din corpul său. De două luni s-a mutat aici și elementele de culoare locală n-au întîrziat să-și pună amprenta asupra acestui ritual. Nici această zi nu face excepție. Pe la cinci dimineața, de dincolo de peretele de la capul patului răzbate un urlet animalic, continuat cu o tînguire miorlăită.

Mister B. tresare speriat din somn. „Ce naiba se întîmplă?” Întrebarea se transformă rapid în „ce naiba se întîmplă cu ochiul meu stîng?” cu care nu vede nimic din reclama hotelului de vis-a-vis, proiectată pe tavan, ce i se înfățișează celui drept. Instinctiv, își duce mîna la față, dar nu obține decît o izbîtură în obraz cu ceva ce nu seamănă deloc a mîna. Întîi dintr-o parte și apoi de-a dreptul în stilul, „găină”, examinează atent ciotul în care i se termină brațul stîng. Șanțuri și proeminente îl fac să arate mai degrabă a piesă în care se asamblează altă piesă, decît a mîna amputată. Și oricum, pe secțiune, nu e nici o urmă de carne sau piele. Mai curînd metal... Îl trec sudori reci. De-acum intrat de-a binelea în panică, vrea să se ridice în capul oaselor și să se dea jos din pat. Dar nu reușește decît să-și înfîngă gamba în ceareaf. Gamba!??

Sprînjit în mîna dreaptă (slavă Domnului, barem asta e întreagă!) reușește să se ridice puțin și să-și privească picioarele. Mai bine n-o făcea. Se termină la vreo zece-cincisprezece centimetri sub genunchi. Și atunci, brusc, îl invadează realitatea cotidiană, conștiința acută a ce este și cum este. Se lasă la loc pe spate și respirînd adînc (de cîteva secunde bune uitase s-o mai facă), aștepta să i se zvînte transpirația de pe corp. Își umezește buzele uscate cu limba, atingînd în treacăt și gingiile complet goale. Mdeh, îl ajută întrucîtva să știe că prin cameră zac, împrăștiute ici-colo, toate bucățile lipsă, dar îl toacă mărunt deznădejdea că le-a pierdut pe cele originale. „De ce dracu’ oi fi dormind fără proteze? Întrebare prostescă. Fiindcă sînt un tradiționalist convins. Unul din dobitoicii ăia care sînt de părere că cel puțin în intimitate trebuie să ne bazăm doar pe ce-a mai rămas original, în noi. În măsura posibilităților... Mda. Un tradiționalist care se respectă se trezește dimineața panicanat și isteric. Astea, da, sînt niște stări profunde omenești. Doamne, sînt mai mult de-o treime din metal”, gîndește holbîndu-se în gol cu singurul ochi rămas, parcă ar căuta înăuntrul său, să vadă dacă restul de carne ar mai putea să compună ceva care să se cheme că aparține de specia umană. Încearcă să se consoleze, să-și dea curaj: „cîtă vreme capul încă... încă ce? Îi risipește iluziile orbita goală și chelia, de fapt o placă, acoperită de puf rar, peste care își trece mîna validă. Țîșie printre gingiile știrbe, călînînd îndurerat din cap. Recurge la un ultim argument: „cîtă vreme creierul este încă...”

Ioan LUNGEANU

KRAFTWERK

Anul trecut, Kraftwerk a lansat un album – compilație, poate destinat nostalgicilor „The Model”. Conține vechi hituri în varianta original, deci neremixate (cum ar fi „The Model”, „The Robots”, „Radioactivity”). Este o replică la „The Mix” o culegere „best of”, dar cu variante remixate ale succeselor formației, menită să familiarizeze noul public cu sound-ul Kraftwerk și să relanseze cu succes formația.

Cît de curînd este promisă lansarea unui nou album, intitulat sugestiv „ELECTRONIC”. Ar fi prima producție originală a formației după nu mai puțin de 13 ani, un come-back, să sperăm, cît mai norocos (realizat tot după ... 13 albume).

Discografie

1. Kraftwerk/Phillips – 1970
2. Kraftwerkz/Phillips – 1971
3. Ralf & Florian / Phillips – 1973
4. Autobahn / Phillips – 1974
5. Organisation / RCA – 1974
6. Radioactivity / Capitol – 1975
7. Exceller / Vertigo – 1975
8. Europe Endless – 1976
9. Trans – Europe – Express / Capitol – 1977
10. Techno – Pop / Capitol – 1980
12. Computer – World / Capitol – 1981
13. The Mix / EMI – 1991

Traian BĂDULESCU

DONAȚIE

Recent R.R. Martin a donat manuscrise, cărți, casete video și corespondență din colecția personală departamentului SPECIAL COLLECTIONS, MANUSCRIPTS, ARCHIVES al bibliotecii STERLING C. EVANS din cadrul TEXAS A&M UNIVERSITY.

Biblioteca aceasta posedă o impresionantă colecție de ziare (pulp) fanzine și cărți de după 1950 – foarte bine reprezentate fiind Michael Moorcock, Philip K. Dick, Anthony Burgess, John Sladek și Robert Heinlein.

Pentru informații, trebuie contactat STEVENE E. SMITH, Assistant-Head/Special Collections la adresa: Sterling, C. Evans Library, Texas A & M University, College Station TX 77845-5000, United States. Telefon (409)845-1951.

Dan POPESCU

plăcută”.

„Nu-i nimic. Te simți mai bine?”

Mi-a zîmbit palid „Un pic. Ești un om minunat, Matthew. Dacă n-aș simți-o pe Selene pîndindu-mă din spate te-aș săruta de noapte bună. Poate altădată am s-o fac. Sună-mă mîine te rog.” Am plecat acasă dorind să pot dormi. Mă întrebam ce are să zică Selene despre incident. Selene a rîs. Se învîrtea pe nisip în ritmul unei muzici pe care ea doar o auzea și zîmbea larg și îngăduitor. „Biata Vestală Virgină. Ce îngrozitoare posibilitate, templul trupului a fost profanat!” Așteptam o reacție mai blîndă. Am replicat „Nu prea-ți pare rău că s-a întîmplat”. S-a oprit în mijlocul unui pas cu piciorul în aer. Și-a păstrat cîteva clipe poziția apoi și-a lăsat piciorul în jos și și-a trecut părul după urechi fixîndu-mă cu o privire mediativă de un albastru topaz. Vocea îi era prudentă. „Nu s-a întîmplat nimic, de ce mi-ar părea? Teddy e un om drăguț și sensibilitatea arhaică a lui Mandy e problema ei.”

Am fixat-o. „Nu-ți place Amanda, nu-i așa?” A luat-o ca acuzație „Nu m-aș împrieteni cu ea. Cred că e insidă și n-are vlagă. L-ar fi putut concedia pe Teddy cu cîteva vorbe politicoase în loc să provoace un incident. Și totuși cred că nu e numai repulsie contra ei. Am avut grijă de ea ca

toată lumea. Dependența asta dulceagă, supusă, nu este decît cea pe care i-a imprimat-o tatăl ei. Pe Senator nu-l pot suferi”. Pufni. „Imaginează-ți un bărbat din ziua de azi cu un gust pronunțat pentru femeile din secolul trecut. Nu-i de mirare că mama l-a lăsat”. Începu din nou dansul.

Eram încă supărat, hotărît să nu abandonez lupta. „Ea l-a părăsit PE EL ? După cum am înțeles eu infidelitățile ei l-au cam silît pe el să divorțeze”. Chestia asta n-a atîns-o. Cu un calm imperturbabil, fără să-și întrerupă mișcările zise: „Cine avea presa de partea sa? Cred că el.” S-a mai rotit o dată și s-a oprit într-o reverență adîncă. S-a ridicat și a început să-și scoată treningul. „Mă duc să înot. Mergi cu mine?”

S-a aruncat în lac fără să se uite înapoi. După un moment m-am dezbrăcat și am urmat-o. În comparație cu răceala aerului apa părea că frige. Căldura mi-a alungat ultimul rest de furie. În timp ce înotam, mi-am simțit mușchii relaxîndu-se și o somnolență plăcută mă pătrunse.

Mi se păru că Selena mă strigă prea devreme, „Gordy, e timpul să ieșim.” Am luat-o la goană prin aerul rece de-a lungul plajei înhățînd hainele în trecere. Înăuntru ne-am strîns unul în altul, dorindu-ne un foc aprins și ne-am uscat în timp ce mocheta inventa curcubeu maronii și de un albastru electric în jurul gleznelor noastre. Între timp am înconjurat-o cu brațele și am tras-o către mine. Mi-a răspuns la gura înfometată, dar cînd am împins-o către blana cea mare din fața căminului, m-a îndepărtat cu o mișcare bruscă din solduri unduindu-și-le ușor.

„N-am timp. Trebuie să-mi usuc părul înainte s-o trezesc pe Mandy”. „Acum n-ai timp pentru altceva decît pentru antrenamente. Dar ai să ai mai tîrziu?”

S-a lins pe buze „Întrebă-mă în ianuarie”.

Am plecat înapoi pe plajă întrebîndu-mă dacă e posibil să mă îndrăgostesc în același timp de 2 femei așa de diferite. Dacă e așa, ce noroc că sînt una și aceeași femeie. Am sunat-o pe Amanda. Mă așteptam s-o găsesc pe ea cea adevărată cu ziua de ieri deja uitată, dar părea în continuare neliniștită.

„Matthew poți să vii aici?”

M-am uitat cu părere de rău la cuplul care era în antecameră cu secretara. Ce idee și pe clienții ăștia să pice tocmai acum. „Am pe cineva aici. Mai poți aștepta?” A ezitat un timp. „Cred că da, dar... cînd poți?”

Clienții mi-au ocupat restul dimineții și o bună parte de după amiază căutînd clădiri prin tot orașul. Vînzarea unei proprietăți de care erau interesați aducea un comision bun pe care nu-mi puteam permite să-l pired pîrînd nerăbdător, sau cu gîndul în altă parte. Am zîmbit, deși înăuntru mă simțeam ca Selena cînd se străduia să tropăie ușurel lîngă mine. I-am și condus la stație dar nici nu pleaseră bine că și zburasem spre mașină și conduceam spre cabana Amandei.

„Ce s-a întîmplat?” Am întrebat intrînd. Amanda stătea jos înfășurată în șal cu fața spre căminul gol. Covorul se făcuse gri palid. „Încearcă să mă chinuie, Matthew”. Mi-am adus un scaun și m-am așezat lîngă ea. „Ce vrei să spui?” Și-a strîns mai tare șalul pe umeri. „Cînd m-am trezit dimineața, scaunul pe care stai acum era albastru strălucitor. Pentru tine se face maro, sau galben. Înseamnă că Selene a stat pe el”. Simțeam scaunul schimbîndu-și culoarea sub mine, dar am continuat netulburat. „Și asta înseamnă că vrea să-ți ia locul?” Își frămînta degetele în poală. „Mai demult a fost uneori nevoe să iasă înainte de vreme, erau lucruri pe care eu nu le puteam face, și trebuia să-mi scrie un mesaj; acum însă n-a fost nici unul. Am găsit prosoape care aseară erau uscate și dimineața erau umede. Dacă nu respectă înțelegerea curînd o să-mi fure nu doar minute, ci ore, apoi chiar zile întregi, o să-mi ia tot timpul și n-am să mai am timp cînd să mai fiu eu însămi. Nu știu ce să fac, Matthew. Cum pot să lupt contra ei?” „Cunosc o psihiatră care își petrece Week-end-urile la noi. Poate te poate ajuta”.

„Nu!” Amanda sări din fotoliu încheiturile mîinilor albindu-se datorită forței cu care strîngea patul. „Ar reuși doar să mă reintegreze”. M-am ridicat și i-am cuprins fața în palme. „Și asta ar fi chiar așa de îngrozitor? Ai putea avea atunci timpul în întregime”.

„Și să devin o parte din... ceea ce este Selene”. S-a smuls și a scuturat din cap. „Asta nu se poate. N-aș putea suporta. N-am altă alternativă, trebuie să continui așa cum sînt. Matthew promite-mi că dacă o vezi pe Selene o să-mi spui. Trebuie să știu cînd îmi fură timpul”. Am respirat adînc și am mințit fără să clipesc „Promit”.

(continuare în numărul viitor)

NOILE FRONTIERE ALE POSIBILULUI

Jacques-BERGIER

(urmăre din nr. 54)

11. Nu se poate încă reproduce fulgerul

global. Ne aflăm în fața unei imposibilități prin exces de dificultate. Fulgerul global este un fenomen natural cărui știința oficială i-a negat mult timp existența. Mai mult, am găsit, nu demult, o publicație științifică ce explica cum fulgerul global nu există și cum fenomenul e datorat cucuvelelor, care mor și putrezesc în cuiburile lor și, în felul acesta, se acoperă cu o substanță fosforescentă, vizibilă în timpul nopții. Lucrarea în chestiune uita totuși să explice, de pildă, cum fac cucuvelele putrede să pătrundă în interiorul unui avion supersonic în zbor sau să explodeze. Asta mă face să concluzionez, o dată în plus, că rolul științei nu este acela de a explica în mod rațional totul, ci acela de a da de mîncare „oamenilor de știință”...

Orice am face, există o asemenea acumulare de fapte și informații, încît chiar savanții cu mare autoritate, dar cu mintea deschisă, ca C. Maxwell-Cade, s-au decis, pînă la urmă, să se ocupe în mod sistematic de fulgerul global. Existența fenomenului este, la ora actuală, indiscutabilă, dar încă nu se înțelege care este natura sa. Unele ipoteze le consideră drept variații naturale ale unor plasmoidi - obiecte, poate chiar ființe de natură plasmatică. Altele presupun că fulgerele globale își iau energia din oscilațiile de înaltă frecvență care se produc după trecerea unui fulger obișnuit. Fulgerele globale pot atinge 50 cm diametru și conțin suficientă energie ca să poată volatiliza instantaneu o găleată plină cu apă - fapt efectiv observat. Nu s-a reușit niciodată capturarea unui fulger global și cîntărirea sa, de aceea, toate estimările cu privire la energia pe care ar conține-o sînt pur teoretice. Se ajunge, în general, la cifre de aproximativ zece ori mai mari decît energia celor mai bune explozibile chimice. Dacă s-ar putea reproduce și dirija fulgerul global, s-ar obține arma absolută contra rachetelor. Un astfel de pachet de energie deplasîndu-se cu o viteză apropiată de aceea a luminii, ar intercepta orice rachetă, explodînd și doborînd-o. (N.A.T.O. presupune că sovieticii ar poseda deja o astfel de armă, presupuneri care par să fie confirmate și de unele declarații oficiale. Dar nu există nici o probă elocventă.)

Pe de altă parte, unii savanți, supărați pe acest antipatic fenomen, care i-a cam pus în încurcătură, afirmă că nu vom reuși niciodată să-l reproducem. Cred că ar fi mai corect să spunem că nu putem încă să-l reproducem. În Franța, Mathias a realizat, se pare, fulgere globale de mărimea unui degetar, dar nu și-a continuat cercetările.

Mai recent, unii cercetători au propus fulgerul global drept explicație a fenomenului OZN. Nu cred că astfel de alăturări sînt o cale viabilă de cercetare. Farfuriile zburătoare sînt, cel mai adesea, inventate de martori de ocazie, care au nevoie de un ban, și care efectiv încasează pînă la 600.000 de franci pentru asemenea relatări.

Reproducerea fulgerului global nu este impor-

tantă numai ca armă antirachetă, ci mai ales pentru că e vorba de o plasmă cu temperatură relativ scăzută, care ar ușura mult cercetările asupra energiei nucleare (sau asupra generatoarelor de tip magneto-hidro-dinamic - n.r.). Actualmente, metoda folosită este aceea a descărcării unor puternici condensatori, descărcări urmate de oscilații naturale în care se formează fulgerele globale. Cercetările despre care sînt publicate rapoarte nu par să progreseze prea rapid. Despre cele acoperite de întinerul secretului militar, nu se știe, prin definiție, prea mult. A fost frontiera posibilului depășită în acest domeniu? Va fi miine? Vom avea poate nevoie de secole? Personal, nu cred că în acest caz particular frontiera va fi permanentă.

12. Nu se poate încă fotografia (filma) trecutul. Aici, înainte de a vorbi despre frontieră, ar trebui

să definim trecutul. Evident, un moment situat în timp la o milionime de secundă înainte de clipa de față, aparține deja trecutului. Dar nu e definiția noastră despre trecut. Cînd cumpărăm o revistă, nu ne așteptăm la știri privind ceea ce s-a întîmplat luna trecută. De aceea, vom fixa în mod arbitrar trecutul care ne interesează și îl vom face să înceapă, de pildă, cu zece ani în urmă, în raport cu prezentul. Pe de altă parte, orice eveniment (orice acțiune) lasă urme și de aceea nu e absurd să încercăm să reconstituim trecutul din tocmai aceste urme. Lucrul acesta se poate deja face în cazuri particulare: Se poate fotografia, grație radiațiilor infraroșii, urma lăsată de un automobil, la un sfert de oră după trecerea sa. Dar trebuie să facem acest lucru ziua: prezența automobilului împiedică razele solare să atingă, în locul respectiv, solul și diferența de căldură care se produce în felul acesta poate fi fotografiată, utilizînd ecrane speciale, sensibile; ele sînt imediat refotografiate, cu lumină normală. Într-o oarecare măsură obținem o fotografie a trecutului, dar nu se poate merge îndărăt mai departe de un sfert de oră. În laboratoarele Marinei SUA, Kahlmann și Rehnert au reușit totuși să recupereze imagini vechi de 24 de ore, formate pe un ecran special. Acest experiment a redat nașterea vechii speranțe de a recupera imaginile formate în oglinzi și de a fotografia (filma) trecutul îndepărtat. O primă dificultate, nu prea gravă, ar fi faptul că imaginile intrate primele vor ieși ultimele; va trebui deci să filmăm intervalul de timp care ne interesează și apoi să rulăm filmul în sens invers. O a doua dificultate, mult mai gravă, constă în faptul că o oglindă atîrnată pe perete nu are nici un sistem optic de corecție și că, deci, imaginile nu sînt prea clare (dar imaginile obținute pot fi prelucrate pe computer, asemenea imaginilor primite de la sondele spațiale. - n.r.). În schimb, principiul este relativ simplu: în timpul reflexiei pe oglindă, particulele de lumină care o lovesc deplasează electronii din volumul ei, rămînînd astfel prizonieri. Forțîndu-i să se întoarcă în poziția de echilibru, obținem un curent electric, care poate fi decifrat, amplificat și introdus de pildă, într-un receptor TV, pe al cărui ecran ar apare imaginile. Rămîne de stabilit la ce intensitate a zgomotului de fond imaginile devin definitiv indescifrabile prin definiție. Cea mai mare parte dintre specialiști mi-au sus că zece ani e un interval de timp absolut de neatinș și că dacă se va ajunge la opt zile, ar fi un succes considerabil.

În alte cazuri se obțin nu fotografii ale trecutului, ci date care ne permit să reconstituim cu precizie o mărime fizică din trecut. S-a putut astfel măsura temperatura Oceanului Atlantic de acum 20 de milioane de ani sau viteza vînturilor care suflau acum 15 milioane de ani, în deșerturile de atunci. S-au descoperit chiar bucăți de mică ce conservau urmele razelor cosmice care le-au lovit acum un miliard de ani. Dar, în astfel de cazuri, nu putem vorbi despre fotografii propriu-zise ale trecutului.

Personal, cred, mai mult din optimism, decît grație unei documentații exacte, că e vorba de o frontieră mobilă și că se va realiza fotografierea sau filmarea trecutului.

Ideea nu e nouă. Renan vorbea deja despre ea în „Viitorul științei”, adăugînd că aceasta este metoda prin care s-ar putea ajunge la reînvierea „celor Drepti”.

Și a celor Nedrepti, presupun.

13. Nu se vor găsi niciodată elemente chimice noi între hidrogen și uraniu. Dacă se pre-

cizează de la bun început „între hidrogen și uraniu”, ne aflăm în fața unei solide imposibilități prin definiție. Un element chimic e definit de două numere: numărul său atomic și greutatea sa atomică. În interiorul căsuței aceluiași element, cu același număr atomic, dar cu o greutate atomică diferită se găsesc izotopii săi. De la hidrogen, la uraniu, numerele atomice cresc și toate numerele (= toate elementele chimice aflate, în tabelul lui Mendeleev, între cele două) au fost deja explorate; mai mult încă, toți izotopii lor sînt deja cunoscuți. Numerele atomice (elementele chimice) foarte rare pe Terra au fost sintetizate artificial. Nu vîd, deci, cum (doar dacă materia ar avea și alte aspecte, în afara numărului atomic și a greutății atomice, așa cum susțin unii alchimiști contemporani) s-ar putea găsi noi elemente între hidrogen și uraniu. Dar se vor găsi cu siguranță „mai jos” de hidrogen și dincolo de uraniu. Numărul atomic al hidrogenului este: 1. O substanță cu număr atomic zero, neutroniul, a fost deja efectiv realizată. În domeniul antimateriei, elementele: -1; -2; -3 au fost și ele realizate încă de pe acum în marile acceleratoare de particule din lume și nu vîd nici un motiv care ne-ar putea împiedica să ajungem la elementul numărul -92 și chiar dincolo de el. În cealaltă parte, deasupra uraniului, sîntem actualmente la numărul 108 (uraniul este numărul 92) și se crede că se va ajunge la elemente chimice cu număr atomic în jur de 150. Se mai presupune că în jurul elementului 114, ar exista o nouă zonă de stabilitate, în jurul căreia elementele ar fi iarăși stabile, în timp ce în jurul numărului 100 perioada lor de înjumătățire este foarte scurtă. E posibil chiar să se descopere elemente chimice construite ca stelele duble, cu doi nuclei și un nor de electroni în jur. Dar asemenea elemente se găsesc în prelungirea tabeliei periodice, înspre antimaterie și dincolo de uraniu.

Între hidrogen și uraniu nu se vor mai găsi sigur alte elemente chimice. E o imposibilitate prin definiție.

(va urma)

Traducere de
Mihai IONESCU

o serial o serial o serial o serial o serial o serial o serial o serial o

VIDEOMANIA

Demolation Man

(Demolatorul)

Regia. Marco Brambilla

Scenariul. Daniel Waters după un story de Peter Lenkov

și Robert Renedu.

Producție 1993.

Acțiunea se petrece în Los Angeles-ul anilor '96, într-o secțiune a unei societăți dominate de violență, în care legea celui mai tare pavează străzile, un areal în care nici poliștii nu umblă cu mânuși.

Rolul poliștilor – sergent, John. Nu știu cum, este interpretat de Sylvester Stallone, al mai al dracului dintre toți poliștii L.A.-ului. De astă dată nu mai joacă cu o scobitoare între dinți ca să ne arate cât de degajat face ravagii în stînga și în dreapta, dar nu se poate dezbara de boneta care l-a consacrat în rolul maniacului din „RAMBO”. El este într-o permanentă luptă cu capul meduzei care-și trîște carnea otrăvită pe străzile megalopolisului, borfaș-criminalul Simon Phoenix. Fiți atenți la nume pentru că Phoenix nu este un nume ales întâmplător, așa cum este de pildă Simon. Eu i-aș fi spus Attila Phoenix, sau Terente Phoenix, mă rog, un nume care să-ți furnice carnea, pentru că omul este încă mai demolator – nu-mi vine mie în cap un superlativ – decît consacratul John.

Cei doi demolatori sînt condamnați la închisoare, unul pentru că era un nenorocit de borfaș și acolo fi era locul, iar celălalt pentru omor prin imprudență. Și pentru că ne aflăm în 1996, captivitatea lor este mai originală decît cea cu care ne-am obișnuit și anume, sînt congelați.

În 2032, un doctor care inventase o lume în care îți venea să plîngi, pentru că era prea perfectă, reactivează criminalul Phoenix, cu gândul să-i dea o nouă identitate și să-i servească la oprimarea „dezertorilor” din canalele orașului care, din cînd în cînd, mai scot capul să fure mîncare, ca să nu mai zic că puteau fi contagioși prin felul naturist de a face unele lucruri.

Lumea din 2032 o percepi prin prea multe explicații, ea nu defilează prin fața ta ca să-i simți mirosul și din acest motiv îți vine să-l lași repetent pe scenarist. Este o lume supratehnicizată în care avorturile sînt interzise, iar nașterea este controlată, o lume în care încălcarea legii n-o face nimeni decît dacă se exprimă prea eufemistic, ce să mai..., o lume în care poți muri de plictiseală. Noroc că a fost reactivat Phoenix, care contrar planurilor secrete ale doctorului – creator, începe să-și răsuflă duhoarea secolului nostru în jurul lui. Primul contact cu lumea aia a însemnat trei morți și un ochi scos directorului închisori.

Este momentul cînd trebuie să apară Sylvester Stallone, din cilindru de gheață, singurul în stare să răspundă violenței prin ceva și mai atroce – dacă este posibil.

Este, deasemenia, momentul cînd apare și o zîna locotenent, interpretată de Sandra Bullock, pe care am mai văzut-o zilele astea într-o reclamă pentru chiloți „Friendship”, ziceam că a apărut locotenenta, o femeie parcă destinată gladiatorului Stallone, o femeie care nu știe să facă dragoste așa cum știm noi, ci numai cu o cască pe cap, o femeie pentru care tehnica nu are secrete, o „rasată” pe care sălbaticul John reușește, la sfîrșit, să o sărute cu o fentă împrumutată de la „Tango”.

Ei fac producătorii să se scarpine în buzunare, demolînd cam tot ce le iese în cale, clădiri, mașini, autostrăzi, poduri, le ține companie și împuștul de Simon, ba încă și oamenii canalizărilor. Tot ei mai fac un lucru: strîmbă canoanele lumii aceleia.

Bineînțeles că finalul are happy end – ce credeai?

Sătul de liniaritatea unor roluri mai anoste, în ultima vreme, Sylvester Stallone, cu mușchii ai crede umflați cu pompa, reia alura durului nonconformist fără să reușească să facă prea mare lucru. Poate nu-mi place mie mutra lui, însă am văzut filmul într-o după amiază friguroasă cînd nu aveam ce face.

Petrică SÎRBU

INTERN

CELEX

● Festivalul *Quasar* va avea loc în perioada 11-13 martie ac. Amănunte despre concursul de proză și grafică precum și programul manifestărilor în numărul viitor.

● În săptămîna 10-17 ianuarie ac, ne-a vizitat țara Leonid I. Kouritz, secretarul Societății Europene de sf, în scopul verificării stadiului de pregătire a euROcon-ului.

● Marți 18.01.1993, la București, a avut loc o nouă ședință în vederea pregătirii euROcon-ului. N-am fost invitați, nu vă putem da amănunte. Din surse (ne)avizate vă putem dezvălui că nu prea sînt bani; în rest numai bine: se fac pregătiri intense, se definitivează programe, se primesc taxe de înscriere etc.

● Din Tîrgu Jiu, Ungureanu Liviu ne informează că există un cenaclu sf - Krypton. Se întîlnesc în fiecare sîmbătă la Casa de Cultură a Sindicatelor și asta de aproape doi ani. Adrese de contact, str. Ștefan cel Mare nr4, cod 1400, Tîrgu

Jiu, jud Gorj. Baftă băieți și să ne vedem la Quasar!

● Un nou concurent pentru *Brain*: Clubul *Enigma 2001*. Pentru contact - Ghenciu Ciprian, str. Uranus nr 17, etaj3, ap13, Brașov, cod 2200.

● O veste mai puțin bună, după părerea mea: *Cenaclul Papilian s-a divizat*. Noul cenaclu - *Pentagrama* este condus de Victor Stoica. Și vestea cea bună: își propune să editeze un magazin lunar, cu proză fantasy, 150 pagini, 30.000 de exemplare, color, prețul sub 700 lei. Ne închinăm cu plecăciune în fața Caritasului și *Bonne Chance!*

● *Themis Art* din Iași publică o pagină de sf sub coordonarea lui George Ceaușu.

● În fiecare sîmbătă, Curierul Național publică o pagină de sf sub coordonarea lui ALEXANDRU MIRONOV. Colaboratori permanenți - Marian Deaconu și Aurel Cărășel.

● În mai mică sau mai mare măsură se publică sf și în *Magazin*, *Start 2001* și *Strict Secret*.

Adrian BĂNUȚĂ

NEWS din LOCUS / decembrie 1993

SATANICE

În decembrie 1993, WILLIAM NYGAARD, președinte al casei editoriale ASCHENBOURG din Norvegia, a fost împușcat pe la spate, în apropiere de locuința personală din Oslo. Starea sa este gravă dar stabilă. ASCHENBOURG a fost prima editură care a publicat în tiraj de masă, vestita carte a lui SALMAN RUSHDIE, „Versetele Satanice”.

HITOSHI IGARASHI, traducătorul în japoneză a acestel cărți a fost omorît în 1991 iar traducătorul italian ETTORE CAPRIOLO a fost și el victima unui atac armat, tot în 1991, dar a scăpat cu viață.

Revista lunară iraniană KAYHAN CARICATURE a organizat concursul THE SATANIC CONSPIRACY INTERNATIONAL CONTEST – cele mai bune caricaturi ale „nelegiuitului Salman Rushdie autorul balsfemiei” intitulate „Versetele Satanice”. Premiile vor consta într-un total de 160 de bani de aur, donați de diferite organizații, inclusiv edituri și ziare de mare tiraj.

UNIVERSITATE

Universitatea din Liverpool, acum gazdă a „Science Fiction Foundation”, a anunțat organizarea unei noi discipline în cadrul Departamentului de Limbă și Literatură pe parcursul unui întreg an academic, cu începere din octombrie 1994.

Pentru primele două trimestre sînt prevăzute seminarii la următoarele discipline: 1) *Utopii și distopii*, 2) *Roboți, minți și inteligență*, 3) *SF-ul și războiul rece*, 4) *Definițiile genului* 5) *Călătoriile în timp și istorii alternative*, 6) *SF-ul și sexul*, 7) *Zone străine: SF-ul și genul horror*, 8) *Autor special: P.K. Dick*.

Pentru materialele de curs se vor avea în vedere în primul rînd scrieri de limbă engleză ale secolului XX dar vor fi incluși și scriitorii de pe Continent (Europa, adică – n. t.) cum ar fi Stanislaw Lem sau Evgheni Zamiatin.

Instructorii vor proveni de la Departamentele de Limbă Engleză, Filosofie și Fizică.

Pe lîngă seminarii, cursul va include și vizionări de filme SF, vizite ale unor autori și critici profesioniști, editarea unor jurnale și a unor culegeri de studii. Disertația finală va avea doar 15.000 de cuvînte și va asigura o diplomă.

Cererile de înscriere trebuie adresate către Director of Graduate Studies, Dept. of English Language and Literature, University of Liverpool, PO BOX 147, Liverpool L69 3 BX, United Kingdom (England).

Studentii vor avea acces – numai pentru studiu, materialele neputîndu-se împrumuta acasă – la arhivele „Science Fiction Foundation” și „Olaf Stapledon”. Prima ediție dintre ele tocmai a primit o donație de peste 25.000 de obiecte (Cărți, reviste, fanzine de SF, F și H) din partea lui RAMSEY CAMPBELL. Printre ele se numără și materiale provenind din Europa de est, în special din Rusia. Administratorul, ANDY SAWYER, tocmai lucrează la catalogarea lor și la crearea unei baze de date ce va fi pusă la dispoziția tuturor celor interesați. Andy Sawyer poate fi contactat la adresa Science Fiction Foundation Collection, Special Collection Dept., SYDNEY JONES LIBRARY PO Box 123, Liverpool L69 3DA, United Kingdom.

Dan POPESCU